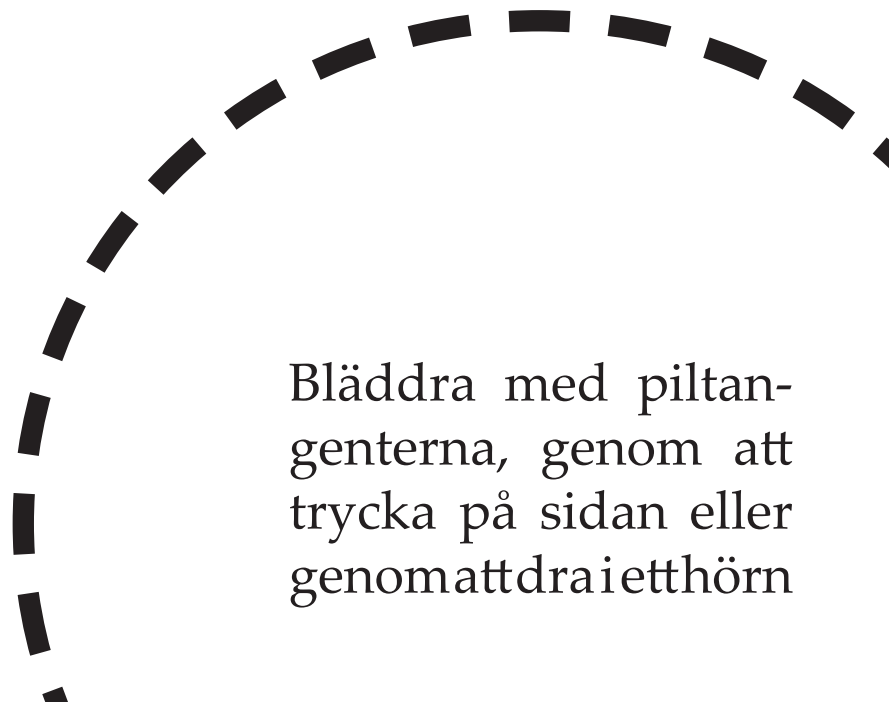

Dokumentation

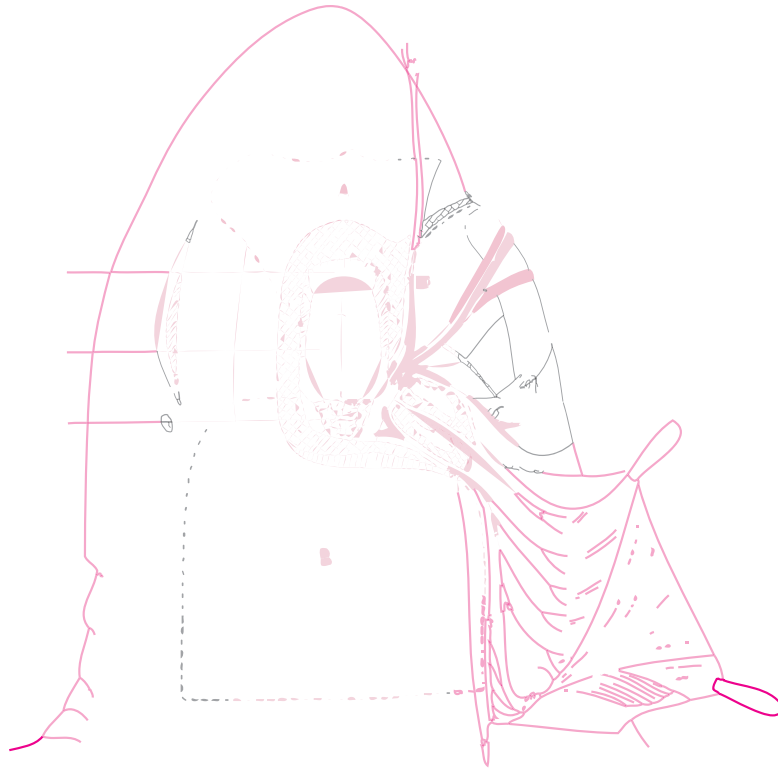
Gå till innehålls-
förteckningen

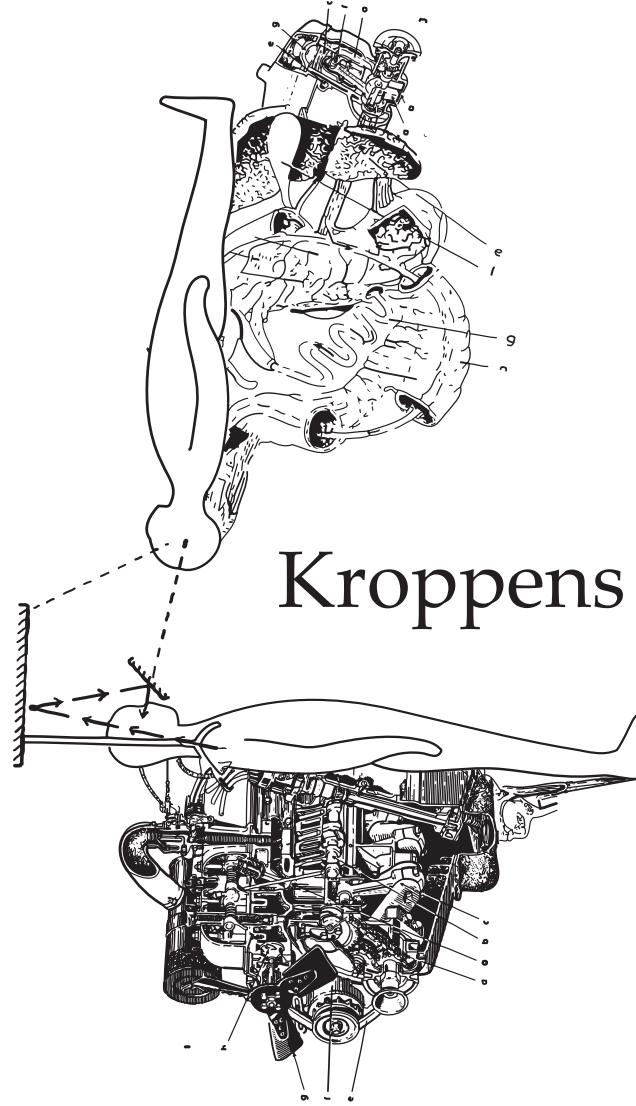
Bläddra med piltan-
genterna, genom att
trycka på sidan eller
genom att dra i etthörn

Innehåll

a. Inledning	s.10
b. Människan	s.94
c. Synaesthesia	s.106
d. Provisorium	s.120
e. Inre svärmar	s.132
f. Läckage	s.154
g. Att betrakta	s.166
h. Glasbitar	s.178

a. inledning:
förberedande an-
märkningartillen
spöklik teori om
kroppens gränser

Iinledning
"Till dem
som fortfarande vill
tala om människan, om
hennes herradöme eller
befrielse, till dem som
fortfarande frågar efter
människans essens, till
dem som vill utgå ifrån
människan för att få
tillgång till sanningen,
till dem som tvärtom
återför allt vetande till
sanningarna om män-
niskan själv, [...] som

Citatet är taget från Malene Busks text Humaniora efter människan, i Glänta 1-2.05: Cirkulationspåse, och kommer ursprungligen från Foucault, Michel, 1997, Les mots et les choses, Paris: Gallimard. Var dock uppmärksam på citattecknen och de sätt på vilka orden modifierats och förvanskats för att bilda harmonier och motsägelser. Det handlar här nämligen varken om att reflektera något tidstypiskt fenomen eller om att rekonstruera principerna för någon grundläggande erfarenhet. Snarare tvärtom.

inte vill tänka utan att samtidigt tänka att det är människan som tänker - mot alla dessa ta-fatta och förvridna former av reflektion kan man blott rikta ett filosofiskt skratt; det vill säga, till viss del, ett tyst skratt." "[Men] människan skrämmer [därigenom] sig själv. Hon blir den rädsla hon ger upphov till. Därav de motsägelser som gör humanismen ohållbar. Här kan vi se den dyka

upp, den rädsla för sig själv som vägleder våra anmärkningar."

Människan förblir ett problem. Skrämmande och skrattretande återvänderhonsomsjälva problemets silhuett. Vi känner oss rentav hemsökta av denna mänskliga gestalt. Det tycks inte spela någon roll hur många gånger vi än besvärjer hennes krönta närvaro. Hon återvänder. Och hennes ständiga intrång förblir

Det handlar om att konstruera otidsenliga korrelationer som ger uttryck för hur kroppens gränser kan användas inom ramen för en subversiv praktik.

D e r r i d a ,
J a c q u e s ,
2003 (1993),
M a r x
spöken -
Skuldstaten,
sorgearbetet
och Den nya
internation-
alen, svensk
översättning
av Magnus-
son, J, Jonas,
Uddevalla:
Daidalos,
s . 2 1 0

Att tänka eller att tänka med hjärnan, det är fråga, ty försteställningen om nervbanornas utsträckning och räckvidd förutsätter en intersubjektiv struktur som i sin tur utgår ifrån tanken om en människas hjärna. Emellertid måste de neurologiska nätverken betraktas i sin radikala singularitet, inte som en representation eller mod-

synnerligen påtagligt, när det nu gäller kroppen och icke desto mindre när det gäller kroppens gränser.

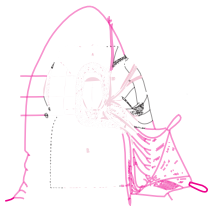
Härmed blir också föreliggande anmärkningars principiella riktlinjer angivna, såtillvida att kroppens gränser, generellt och för det mesta, betyder den mänskliga kroppens gränser. Och när det nu gäller att förbereda ett begrepp om dessa gränser, ger

således den vardagliga och allmängiltiga människan oss en ledtråd, om än en förledande och illusorisk ledtråd, i den mån som människan utger sig för att vara kroppens representant. Som sådan förblir människan dessutom ett tillsynes specifikt fenomen, trots att hennes reflexiva definitioner de facto muteras i takt med traditionernas förgreningar. Och även om människan i

ellerad bild av en ideal hjärntyp. Det finns bara en hjärna, denna hjärnan är centrum för vara tänkbar tanke. Den är skärningspunkten mellan konst filosofi och vetenskap.

varje tänkbart fall alltid är så pass egenartad att hon översvämmar varje förmodad generalisering, finns det knappast någon, som inte föreställer sig människan som själva den kroppsliga tillhörighetens kategori.

Kanske handlar det om att mångfalden av sedliga och inrotade definitioner erbjuder ett så pass brett spektrum av möjligheter att var och en kan finna

sin egen fungerande förklaring. I den bemärkelsen är människan emellertid inte längre ett vad med en viss uppsättning specifika villkor, utan istället ett aggregat av egenartade hur som svarar mot en i grunden problematisk natur. Människan är ett visst problem - att vara människa är att ställas inför sig själv som ett dilemma och en paradox. Begreppet 'människan' går därför inte

längre att betrakta som samlingsnamnet för ett antal olika individer med en viss genensam natur. Den som försöker tänka människan blir nämligen tvungen att tänka samman ett otal egenartade hur som i varje enskilt fall producerar ett helt kosmos av ordnad tillfällighet.

Inte ens de mest generella definitionerna lyckas artikulera det väsen som skulle göra henne till skapelsens

krona. Och inte heller de mest komplicerade och intrikata försöken att ådagalägga hennes allmänna systematik lyckas förmedla den erfarenheten som det innebär att vara sig själv och samtidigt inte veta vad detta själv egentligen är. "Ty hon som kastar ljus över skapelsen, är själv höljd i dunkel."

ὁρισμός

Människan och spöket

Någonstans i detta grundläggande problemkomplex finner vi emellertid en frustration, en obotlig vägran och en subjektets vilja att inte längre älta människans obönhörliga dunkel. En annan situation blir i sin obstinata frihet oemotståndlig och en helt annan erfarenhet vaknar till liv. Det är visserligen en skrämmande, men ock-

så skrattretande erfarenhet, som inte längre försöker hålla ihop det som inte har något annat sammanhang än det svärmiska. "[Och] när förståndet och eftertan-ken mognat och man reflekterar över människorna, så börjar deras konturer upplösa sig [paus] och bli spöken. Man känner ju aldrig en människa; man känner endast sina och andras föreställningar om henne, men enär dessa

Strindberg,
A u g u s t ,
1976, En Blå
Bok, Aves-
ta: Wahl-
ström &
Widstrands,
s . 1 1 2 .

förställningar växla, så blir bilden oskarp och behäftad med slöja. [Människan] är numera för mig ett spöke, utan fasta linjer, sammansatt av olikfärgade glasbitar [/definitioner] som icke passa ihop, och varierande efter mitt lynne. Jag antager, att om jag skulle råka [människan], han icke alls skulle likna min [människa], och följaktligen verka som en spökbild av sig själv." Jag kan

inte längre föreställa mig själv som människa. Istället förhåller jag mig till min människan som ljuset från skuggorna jag kastar. Och jämte den numera uppluckrade tradition, som ämnat urskilja och definiera människan, finner vi en underström av fragmentariska och upplösta uttryck för erfarenheter i vilka människan är och förblir ett spöke. Människan betraktas som en bruten

linje, som någonting i sig upplöst och till och med skenbart. Hon känns igen endast som föreställningar och som föreställningar av föreställningar.

Som spöke betraktad faller också polerna i människans väsenssliga grunderfarenhet samman. Relationen mellan den egna kroppen och det kroppsfrämmande, det vill säga erfarenheten av skillnaden mellan en

subjektivt upplevd kropp och en värld av objektiva fenomen och ting, faller här till föga för en spektral [/spöklik] varseblivning. Kroppens gränser betingas inte längre av relationen mellan objekt och subjekt. Och den negation som konstituerar människans besittning av sin egen kropp betraktas istället som ett brott och ett läckage ur vilket mångfalden av mänskliga definitioner

springer. Människans subjektivitet betingas inte lägre av en indirekt privation. Hon fastställs inte längre genom att redan från början ställas i negativt förhållande till en värld av "yttre" ting, gentemot vilken hon förmädet kan bestämmas som ett "inre" ting. Människans spöklika inre utgörs inte längre av en abstrakt och översinnlig plats, där själens ensamhet får represen-

tera hennes särskilda väsen. Och världen i relation till vilken hon som spöke betraktad därmed förhåller sig, kommer inte heller till tals som relationen mellan en mängd objekt - det vill säga som relationen mellan specifika väsensegenskaper inordnade i en redan a priori given, men möjligtvis ännu inte kartlagd, systematisk hierarki. Världen gör sig istället påtaglig genom att den

öppnar sig som kropp, det vill säga i termer av ett svärmiskt orsakskomplex som man bör lägga ner stor möda på för att försöka förstå.

Människan blir en upplöst kontur, vars plasticitet består av traditionernas och definitionernas motsäggelsefulla mångfald, eftersom objektens objektivitet - som tidigare säkerställts av en intersubjektivitet grundad på en a priori given

ordning - kollapsar och ersätts med en subjektiv reflektion som inte längre kan särskilja sig själv från en främmande värld. Världen är inte längre främmande och subjektiviteten tillhör inte längre någon människa. Människans egenartade subjektivitet blir blott en föreställning, vars ursprung varken går att återföra på henne själv eller på något objekt i världen. Och när denna

föreställning dessutom varierar och sprider sig som lösryckta rykten, blir hon också, i klassisk bemärkelse, odefinierbar, eftersom hennes gräns (gr. horismos), det vill säga hennes definition, inte längre omhuldar henne som ett yttre skal eller en silhuett, utan istället bestämmer henne som ett kluster av en mängd motsägelsefullt fragmentariska, och i bästa fall, olikfärgade glasbi-

tar.

Den spektrala logikens illusion

Ett sådant resonemang förblir emellertid otillräckligt, såtillvida att tankens kausalitet, när det gäller spöken, är och förblir djupt förbunden med en anakronistisk temporalitet. Människans subjektivitet kan därför endast få en adekvat spektral härledning utifrån ett

resonemang som föranleds av själva spökets logik och därmed också av en kartläggning av spökets svärmiska spatialitet. Det är också därför som det först och främst blir nödvändigt att insistera på att "[...] désormais toute 'psychologie', tout théorie de la subjectivité, devra se repenser comme une logique du fantôme [hädanefter måste all 'psykologi', all subjektivitetsteori, tänkas om

som en spökets logik]" . Att blott förklara människan som en motsägelsefull serie definitioner, upprätthåller nämligen fortfarande tanken om människan som orsak till sig själv och till sin egen horisont. Men detta förklarar inte vad vi här har att göra med, eftersom det orsakssammanhang som gett upphov till hennes begrepp självt beror på en syneste-

Den estetik som därmed också gör sig angelägen och som på sätt och vis är en översinnlig estetik - i och med att dess föremål inte går att härleda till ett visst sinne eller ens till alla sinnen samtidigt - har att göra med en erfarenhet som ännu inte spjälkats upp i sinnliga kategorier (syn, hörsel, lukt, balans, känsel, smak). För att denna es-

M a r g e l ,
Serge, 2000,
Logique de
la nature:
Le fantôme,
la tech-
nique et la
mort, Paris:
Galilée, s.13.

metik, som vi här blott antyder och som vi inte ämnar utveckla inom ramen för dessa anmärkningar, emellertid skall kunna erhålla en tillräcklig genomsynlighet måste först och främst själva logiken hos den synestetiska illusionen bli något så när påtaglig. Och först därefter blir det möjligt att tematisera och praktisera den syneste-

tisk illusion varigenom hon ständigt hemsöker sina egna definitioner. Denna illusion - som principiellt beror på en reduktion av den spektrala varseblivningen till en objektsbaserad sinnlighet (något synligt, något ljudande) - upprätthåller nämligen tanken om en ofrånkomlig identifikation av människan och subjektiviteten. För att emellertid inte begå samma misstag måste vi, vid

närmare eftertanke, redan här antyda att vad vi har att göra med är en logik som i varje tänkbart fall lägger grunden till en urledvriden tankeformation, det vill säga till figurer, bilder och resonemang som återger en fantomal kausalitet.

I och med kartläggningen av denna logik blir det också möjligt att ådagalägga de brott och läckage som måste föregå tanken på människan, såtill-

tiska estetiken
som sådan.

vida att principerna för illusionen om hennes natur är relevanta. En sådan ådagaläggning har i sin tur att göra med nödvändigheten att besvärja det sinnesförvirrade bländverk varigenom människan förblir ett problem - och närmare bestämt ett kroppens problem. För att detta emellertid skall kunna bli möjligt måste illusionen själv först och främst bli synlig och resonemanget

måste därför ledas av en blick, som inte bländas av människans egen yta.

Människan - och detta blir vår inledande hypotes - uppstår nämligen som en synestetisk illusion i samma ögonblick som spöket betraktas som ett objekt. Människan är en effekt och en kristallklar hägring, vars orsak inte längre går att tänka i termer av en fortlöpande orsakskedja.

Hon är aldrig en strategisk eller planerad verkan, utan istället resultatet av en anakronism som bara låter sig tänkas i termer av brutna linjer och definitioner som skär in i varandra.

I djupet av sitt hjärta bär människan också med sig spåren av detta brutna ursprung. Och det fragmentariska arvs enorma kapacitet översvämmar varje rimlig definition är paradoxalt nog också ur-

sprunget till själva den illusion utifrån vilken människan måste tänkas. Spåren av människans anakronistiska ursprung återvänder nämligen till henne som minnen hon inte kan placera i sin egen tid. Hennes ursprung förblir därför en fullkomligt opak angelägenhet, såtillvida att hon ämnar sätta sig själv i sitt eget sammanhang, det vill säga i en viss närvarande

epok som bestämmer vad som låter sig sägas och göras.

Emellertid blir människan naturligtvis aldrig av med sitt spöklika ursprung, utan hon blir istället tvungen att leva med det. Spöket återvänder - gång på gång - och genom den synestetiska illusionens slöja erfar hon sin egen tid som någonting främmande. "Hon är där igen utan att ha varit där förut. Hon kän-

ner igen sig, igen, på platser som hon aldrig besökt. Och i hennes nu blir tiden som sådan en främling".

Den otidsenliga karaktäristik som motsvarar spökets återvändande presentation kallar vi dess dubblering. Och spökets dubblering blir också påtaglig och hemsöker varje människa som en betraktande stämning. Människan känner sig betraktad, men utan

att kunna lokalisera varifrån eller ens när detta betraktande sker - vilket naturligtvis har att göra med att det inte befinner sig på någon annan plats än den utspridda och inte pågår under någon annan tid än den otidsenliga. Spökets sätt att vara betraktande är nämligen dess utseende - dess eidos. Spöket ser betraktande ut. Och detta spökets utseende, som inte ännu har blivit ett sinnligt objekt, det

vill säga reducerats till något synligt, ljudande eller balanserat ting, ger upphov till en 'känsla av närvaro' där inget närvarande objekt står att finna.

Det fruktansvärda

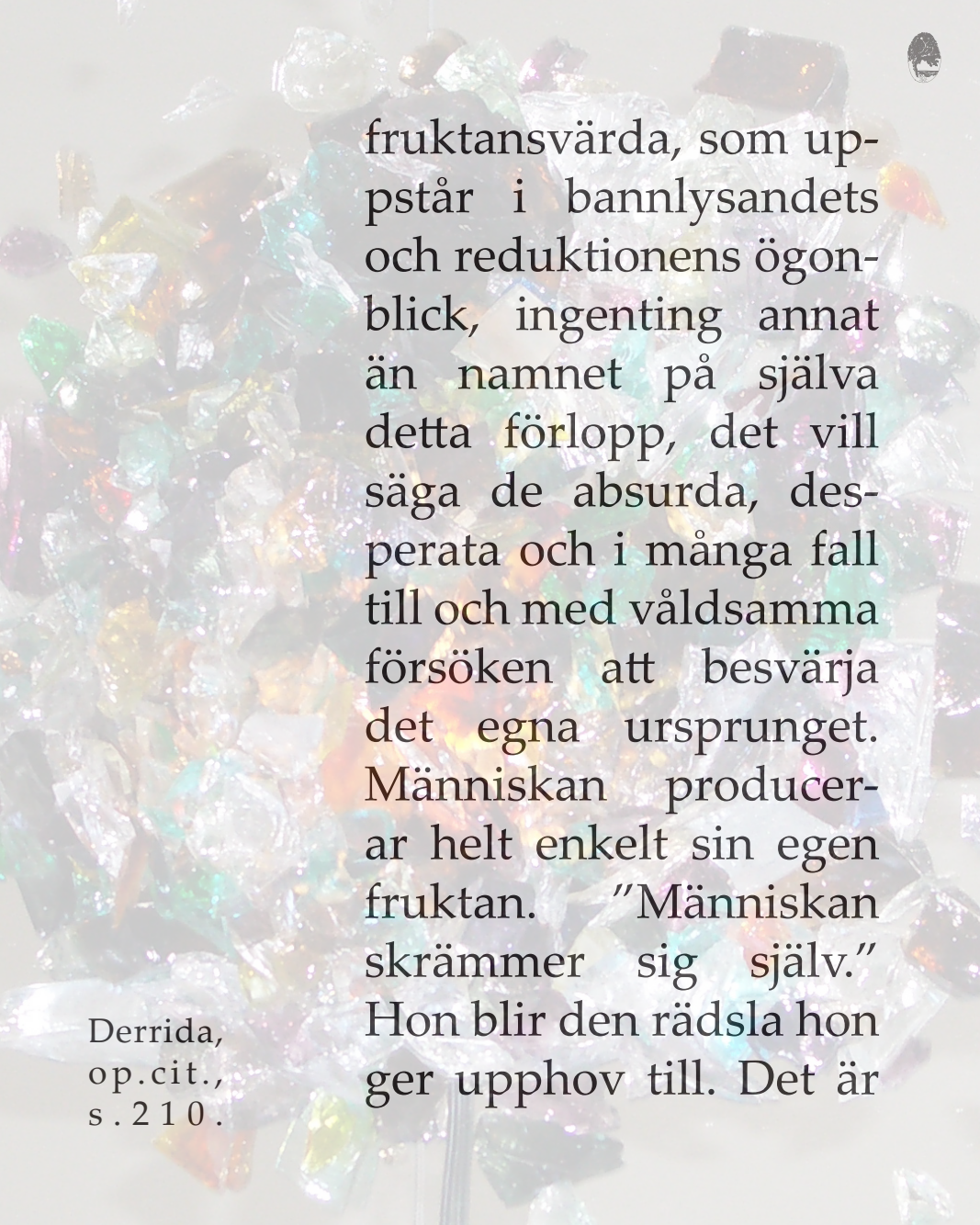
Denna känsla är i sig inte farlig, men eftersom den hotar människans allra innersta kärna -hennes hjärta och ursprung- upplevs den som synnerligen

skräckinjagande. Mänskans enda sätt att upprätthålla sig själv är genom att förneka eller förtingliga spöket. Antingen besvärjer och bannlyser hon det genom att säga att det ingenting är, eller så reducerar hon det till att vara en produkt av hennes egen ändlighet.

Därför blir också själva den spektrala logiken farlig, eftersom den ju vill visa hur människans kärna är en upplöst

kärna, en synestetisk illusion och därmed effekten av ett spöke. Den ämnar ju ersätta begreppet om en mänsklig substans, det vill säga begreppet om det objekt som upprätthåller och bär med sig allting mänskligt, med en svärmisk och urlidvriden figur, som inte längre går att passa in i människohistoriernas balanserade utveckling.

Emellertid är det

fruktansvärda, som up-
pstår i bannlysandets
och reduktionens ögon-
blick, ingenting annat
än namnet på själva
detta förlopp, det vill
säga de absurda, des-
perata och i många fall
till och med våldsamma
försöken att besvärja
det egna ursprunget.
Människan producer-
ar helt enkelt sin egen
fruktan. "Människan
skrämmer sig själv."
Hon blir den rädsla hon
ger upphov till. Det är

Derrida,
op.cit.,
s. 210.

också därför som man
kan säga att männis-
kan är skräckinjagan-
de. Det är inte för att
hon är människa, utan
för att hon producerar
det fruktansvärda. Det
är inte för att hennes
brutna ursprung trän-
ger igenom varje ob-
jekt, utan just därför
att hon i och med sin
reduktion och sitt fört-
ingligande av det spe-
ktrala, försvarar sig
med det enda medel
som finns till hands.

Och med besvärjelsens ut- och invända poesi fördrivs allting som ämnar öppna hennes hjärta. Vänd mot sig själv konstrueras hon som en ordens och handlingarnas kontinuitet, genom att den spöklika dubbleringen reduceras till en inre skräck. Och i samma andetag som människan dömer sitt egen öde, reduceras de orsakande faktorerna till desperation och besinningslöst våld. Män-

niskans mångbottnade och urladvridna kausalitet diskrimineras och hon blir sin egen fruktan. "[Och då] släpper 'skräcken' inte taget om vår djärve författare mer... 'han är rädd för sig själv' [...]". Varje mänskligt ord blir en sorterande och nedbruten handlig. "I varje mänsklig varelse ser han 'ett skrämmande spöke' [...], ett 'hotfullt spöke' [...] som någonting som

Marx, K och Engels, F, 1957, Die Deutsche Ideologie, Berlin: Dietz Verlag, s.157f, citatet taget ur Derida, s.211.

I en humanistisk diskurs är denna flykt utan plats, eftersom spöket där inte alls går att räkna med. Och man säger istället att människan flyr in i sin egen existens oöverskådliga möjlighet. Både Kierkegaard och Heidegger kallar denna stämning eller befintlighet för ångest, utan att för den skull ta hänsyn till att å n g e s t e n s

hemsöker [...] Han känner sig mycket illa till mods.” Men han kan dock sina besvärjelser och förtingliganden till trots, inte göra sig av med denna gengångare. Och inför det som är orsaken till hans allra innersta fruktan flyr han likt en häst på en brinnande prärie, rakt in i eldens ljusspel. Han flyr rakt in i sin egen orsak och uppstår - inte i något annat ögonblick - som den synestetiska

illusionen och som en reaktion på de olikfärgade glasbitarnas oöverlagda samspel.

Rädsla inför spökets otidsenliga gestalt, denna urledvridna figur, som varken går att isolera eller datera, och som ställer människan öga mot öga med sitt eget ursprungs mångbottnade avgrund, driver henne alltså på flykt. Men eftersom hon bär med sig det fruktansvärda

’fruktan inför intet’ grundar sig på en negativ spektralitet och intet ersätter spöket. Vi vill här emellertid antyda att en flyktens plats är möjlig - en verkligt öppen plats, med en strålande och inte längre stängd horisont.

långt in i sitt eget upplösta ursprung, finns det ingenstans att ta vägen. Flyktens kraft vänds då mot sig själv och dess explosionsartade direkthet snärjs av sin egen oemotståndlighet. Den packas tätare och tätare. De brutna linjerna reduceras till sammanhängande kedjor av kontinuerlig utvecklig. Slöjornas pulserande lager smälter samman och koagulerar i takt med att hennes silhuett blir

entydigare och entydigare. Spökets svärmiska spatialitet reduceras till ett eller flera objekt ibland andra objekt. Den spektrala logikens otidsenliga ansvar avslöjas. Och i namn av människans frigörelse ersätts eftertanken med nya försök att reducera traditionernas fragmentariska och uppbrutna orsakskomplex till ytterligare en stringent skapelseberättelse.

Tingens omkullkastande ordning

Detta har naturligtvis att göra med den illusion som hon är, men som hon inte vill kännas vid och om vilken hon inte vill utveckla någon kunskap. Och "eftersom [hon därför] endast uppfattar verkningar [/människor], kommer [hon] att fylla sin okunskap genom ett omkullkastande av tingens ordning, och

alltså ta verkningarna för orsaker [...]". Människan blir upphov till spöket, som om människan skulle ha 'hittat på' eller 'uppfunnit' denna gestalt. "Verkan [/människan] kommer [hon] att fatta som ändamålsorsak [...] När väl detta är gjort kommer [människan] att uppfatta sig själv som en första orsak och åberopa sig på sin dominans." Hennes avslöjande beslöjar därigenom den up-

Deleuze, Gilles, 2004, Om skillnaden mellan Spinozas etiken och en moral, svensk översättning av Hjertström, Lars-Erik, i Glänta + Ailos: DELEUZE, s.92.

pbrutna mångfalden av orsaker genom att organisera detta utspridda ursprung i termer av ändamålsorsak. Hon blir sin egen orsak. Hon blir effekten av sin egen saltomortal. Och ekot av spökets brutna kedjor kan reduceras till en kunskap om människans eget fenomen. De verkliga orsakerna lokaliseras och reduceras till människans reflektion. Den spektrala dubbleringen blir till

centrum och ändamål, samtidigt som utforskande av det mänskliga tänkandets aktivitet ersätter varje försök att ådagalägga en svärmisk subjektivitet.

Som människa förblir hon emellertid hemsökt. Det sker återigen. Ursprunget syns igenom varje illusion. Hennes brutna hjärta talar till henne som samvetets demon. Och med en ryssande ilning återkastas hon mot de orsaker som

hon bestämt som obefintliga. Ty detta, som i objektiv mening är ett ingenting, förföljer hennes minsta viskning. Det återupprepas. Varje gång hon sträcker sig in i sin egen kropps negation (världen) påminns hon om sin egen slöja.

Den kusliga stämning som återkallar hennes bedrägliga omkullkastande, tvingar henne att om och om igen ställas öga mot öga med någonting som för

henne är ett ingenting. Hon till och med ser sin egen illusions principer i nattens skuggor. Hon blir inte av med dessa veck. Figurerna materialiserar sig framför henne och bildar nya formationer som varierar med hennes lynne. Hon hör ljud som kommer från ingenstans. Hon säger: "I quite often heard my name suddenly called by an unmistakable and beloved voice" Hon

Se Strindberg, op.cit. s . 1 1 2 .

Freud, Sigmund, 1901, *The Psychopathology of Everyday Life*, s.324, i Luckhurst, Roger, 'Something Tremendous, Something Elemental': On the Ghostly Origins of Psychoanalysis, ur Buse, Peter och Stott, Andrew and Basingstoke (red.), 1998, *Ghosts: deconstruction,*

psychoanalysis, history, London: Macmillan.

Heidegger, Martin, 1981, Varat och tiden, svensk översättning av Matz, Richard, Lund: Doxa, s.242.

ser gestalter utan konturer och erinrar sig subjekt utan centrum. "Det behövs inte heller något mörker, även om man i mörkret har lättare att känna sig kuslig till mods. I mörkret finns på ett påtagligt sätt 'ingenting' att se, ehuru [det] fortfarande och ännu mer påträngande är 'där'" Spöket är där. Och när hon i mörkets godtyckliga skuggspel för ett ögonblick påminns om sitt

eget ursprung, vaknar också andra erfarenheter till liv, erfarenheter som inte längre upprätthåller hennes förtingligande blick. Hon blir istället en del av det hon ser och hennes snärjda föreställningsförmåga börjar ana de verkliga orsakerna. Hon förvandlas i takt med att trädens lövverk återkastar månens strålar på en miljard nya sätt, för att i nästa ögonblick skrämmas av denna

Derrida tillägger: "[...] detta är också, måste vi minnas, vad man säger om fantomsmärta, detta fenomen som är utmärkt med ett X för all fenomenologi om varseblivning", s.218. Vår kursiv.

oegna erfarenhet. Hon säger: "[...] man berör där man inte berör, man känner där man inte känner, man lider till och med där smärtan inte äger rum, när den åtminstone inte äger rum där man lider" Där man är, är inte där man känner, ty vår kännedom om beröringens spektrala rumslighet går inte att reducera till människans plats. Varje sådan erfarenhet är nämligen singulär,

det vill säga att ett daterande och ett förtingligande av de fantomala orsakskedjorna inte resulterar i någon positiv kännedom om vad som faktiskt äger rum.

Erfarenheten av att kastas fram och tillbaka mellan människans förmätna trygghet och kuschlighetens ihärdiga återkomst går inte längre att betrakta som man betraktar det generella och det specifika hos ett objekt. Vad vi här har

att göra med är nämligen en oscillation mellan kontinuerliga och brutna linjer, som kommer till uttryck som en uppsättning gränserfarenheter.

Kroppens gränser

Man kan fråga sig varifrån dessa erfarenheter egentligen härstammar, för vad det i dessa fall rör sig om är i alla fall inte en erfarenhet av den mänskliga krop-

pen. Dessa erfarenheter har ju nämligen sitt ursprung "där man inte berör", det vill säga där man - som människa - inte har möjligheten att beröra. Emellertid är dessa erfarenheter synnerligen kroppsliga, man "lider [ju] till och med där smärtan inte äger rum". Man kan till och med säga att dessa erfarenheter, där den mänskliga kroppens gränser måste problematiseras i termer av

en mycket våldsamt diskriminering, har mer att göra med kroppens gränser än några andra erfarenheter. Ty i och med en direkt erfarenhet av kroppen, vaknar en kunskap bortom varje förtingligande akt och bortom varje centraliserat subjekt. För ett ögonblick sprids så det aktiva subjektet ut som en spänning mellan tillfälliga avbrott.

Det är också dessa avbrott som i grund och

botten konstituerar vad vi hitintills har kallat för ett spöke. Spöket är kroppens gränser och det blir till när kroppen berör sig själv. Vi kallar denna typ av beröring för veckning. Det är också en veckning som betingar varje annan typ av beröring. I den bemärkelsen har vi visserligen att göra med ett kroppsbegrepp som översvämmar varje antropomorf förklaringsmodell. Och

kroppen är som sådan dessutom den synestetiska illusionens material. Kroppen är mer än den reducerande sinnlighetens centrum och mer än allt vad mänsklig natur vill säga. "Och i själva verket har ingen hittills fastställt vad kroppen är i stånd till, det vill säga, erfarenheten har hitintills inte upplyst någon [människa] om vad kroppen [...] kan och inte kan företa sig uteslutande i enlighet

med naturens lagar, försåvitt denna betraktas enbart kroppsligt"

Kroppen är nämligen, som kropp betraktad, ingenting annat än själva begreppet för det obestämbara - det singulära. Kroppen är aldrig någonting som kan reduceras till ett bestämbar objekt. Denna möjlighet - det vill säga möjligheten att lokalisera, definiera och datera - uppstår istället i samma ögonblick som spöket.

Spinoza, Baruch, 2001, Etiken, svensk översättning av Lagerberg, Dagmar, Falun: Thales, anmärkning till teorem 2, tredje boken, s.114.

Kroppen förblir nämligen otillgänglig som erfarenhet, eftersom erfarenheten bär med sig en nödvändig dubblering. Det är endast som gränserfarenheter - som beröring och dubblering - det vill säga som erfarenheten av spökets riskfyllda framträdande som kroppen blir tillgänglig. Och i den bemärkelsen är spöket ett oerhört fenomen. Det krävs nämligen en enorm ansträngning

och en mycket finslipad precision för att inte reducera spöket till ett objekt, i det ögonblick som dess fenomen skall vittna om kroppens verklighet. Gränserfarenheternas sinnliga ursprung har nämligen en tendens att upprätthålla den synestetiska illusionens snärjande begrepp. "Och det som [i en gränserfarenhet] passerar sinnena [,] passerar ännu framför oss i silhuetten hos den

förnimbara kropp som den inte desto mindre saknar eller som förblir otillgänglig för oss. [Spöket är] inte sinnlig och icke-sinnlig, eller sinnlig men icke-sinnlig, han säger: sinnlig icke-sinnlig, sinnlig-översinnlig. [...] Steget bortom (über, epikeina) blir sinnligt i själva överskridandet. Det gör det icke sinnliga sinnligt." Spöket är ju nämligen inte sinnligt i bemärkelsen möjligt

att erfara med något enskilt sinne. Och eftersom kroppen dessutom inte utgör någon kroppslighet som kan reduceras till någon synligt eller kännbart, blir den reducerande erfarenheten blott en abstraktion som i sin tur inte ens tar avstamp i kroppen - utan hos spöket. Det är på så sätt som spöket också blir något översinnligt eller till och med något andligt.

För den som eftersöker en kropp med den mänskliga kroppens ändlighet, förblir spöket också otillgängligt. Detta innebär visserligen inte att spöket skulle vara någonting oändligt eller oöverskådligt, snarare tvärtom. Spöket är snarare ändlighetens själva material. Spöket är de gränser som skär igenom och uppstår när kroppen intensifieras; när den växer och vänds in i sin egen aktivitet.

För att emellertid förstå verkligheten hos denna process finns det inga andra utvägar än att återvända till erfarenheten, genom att låta den reflekterande subjektiviteten uppgå i själva spökets utseende och därigenom, om än blott för ett ögonblick, erfara kroppens verkliga gränser.

Kroppen blir alltså endast tillgänglig som spöke, det vill säga att det endast är i vecken

som någon verklig erfarenhet av kroppen blir möjlig. Detta har att göra med det utseende som karaktäriserar spökets betraktande och dubblerande påtaglighet. Därmed gäller det alltså att se ut på ett visst sätt. Det gäller att anta ett visst utseende, nämligen ett utseende som inte motsvarar någonting annat än det spektrala eidos vars urledvridna figur endast är en tillfällig kon-

struktion.

I termer av spökets utseende är visserligen skillnaden mellan aktivitet och objekt lika obegriplig som skillnaden mellan den betraktande och det betraktade. Antagandet av ett visst utseende har därför ingenting att göra med att motsvara någon i förväg given kroppslig disposition. Det handlar snarare om att bejaka en viss typ av brott, genom att öppna upp en viss typ

av stämning. Och de brott som skall bejakas är inga andra än de provisoriska konstruktionernas motsägelser och därför ingenting annat än spökets konsistens, varigenom kroppen blir tillgänglig som möjlighet.

Emellertid måste vi vara på det klara med att en sådan praktisk strategi svarar mot en djupare och mer grundläggande kausalitet, som inte går att undvika annat

än genom den besvärjande poesi som framkallar det fruktansvärda och desperata. Och tyngden hos de tillfälliga konstruktionerna får inte underskattas. Med rätt utseenden, utgör de ju nämligen hela den svärm av urledvridna figurer vars efemära alianser bildar den anakronistiska tiden per se.

Spöklogikens spegel

I spektrologins spegel reflekteras sålunda kroppens obestämbarhet som en konkret erfarenhet. Det spelar ingen roll om vi talar om en ögonöppnare eller om en lyhördhet, även om metaforiska uttryck som dessa är synnerligen vanliga. Vi måste alltså fortsätta att be varandra om att 'öppna ögonen' i samma andetag som vi påvisar tillfäl-

ligheten och den obegripliga singulariteten i ett sådant uttryck.

Vi måste låta oss hem-sökas av denna procedur, eftersom den ingenting annat är än den dubblering och veckning som gör kroppen tillgänglig som möjlighet. Dessutom måste vi göra det uppenbart att denna möjlighet - med hjälp av vilken kroppens egen beröring kan ske - är vad vi vanligtvis brukar kalla han-

dling.

Att handlingen har en synnerligen kroppsligt etymologi (tänk: hand) är inte på grund av att språket är otillräckligt - det är bara det att språket här inte kan tänkas på något annat sätt än som en praktik, grundad i den handling som vi kallat kroppens veck, det vill säga i spöket. I den bemärkelsen är kroppen också det som finns till hands. Det handlar om

en viss process, om att skära igenom språkets och handlingarnas reflekterande relation, genom att använda kroppen i ett sammanhang för att sedan återanvända den i ett annat. And it was for that reason that "[...] we then asked him to open his eyes, look at the reflection of his [hand] in the mirror [of spectrology] and try the same procedure, so that he could 'see' his phantom come to life

Ramachan-
dran, VS,
Rogers och
Ramachan-
dran, D, 1996,
Synaesthe-
sia in phan-
tom limbs
i n d u c e d
with mir-
rors, s.381.
Vår kursiv.

and move in response to his command. A few seconds later he exclaimed, with considerable surprise, 'mind-boggling'. My [hand] is plugged in again; it's as if I am back in the past. All these years I have often tried to move my phantom several times a day without success, but now I can actually feel I'm moving my [hand], Doctor. It no longer feels like it's lying lifeless in a sling'."

The hand of action is no longer merely a linguistic phenomenon. I can actually feel it, as if it would be a part of me. And since this experience contradicts the image I had of my body, I can no longer be sure of what this body is. Yet I know that this experience is for real. It sometimes even feels as if I no longer belong to the time of presence - "it's as if I am back in the past." With my phantom, this

strange part of my reflection, I experience such a strong relationship to moments that I have lost and that I have not yet encountered. It feels as if I am "[...] out of joint [as if I were] ett urledat nu som alltid riskerar att inte hålla samman någonting i den säkerställda sammanhållningen hos någon som helst kontext vars gränser ännu skulle kunna vara möjliga att bestämma." Det är som

om jag vore bruten, bruten loss ur min egen tid. Och varje gång jag låter denna erfarenhet stanna kvar i några ögonblick framträder händelsesammanhången på ett skarpare och ursprungligare sätt än någonsin tidigare.

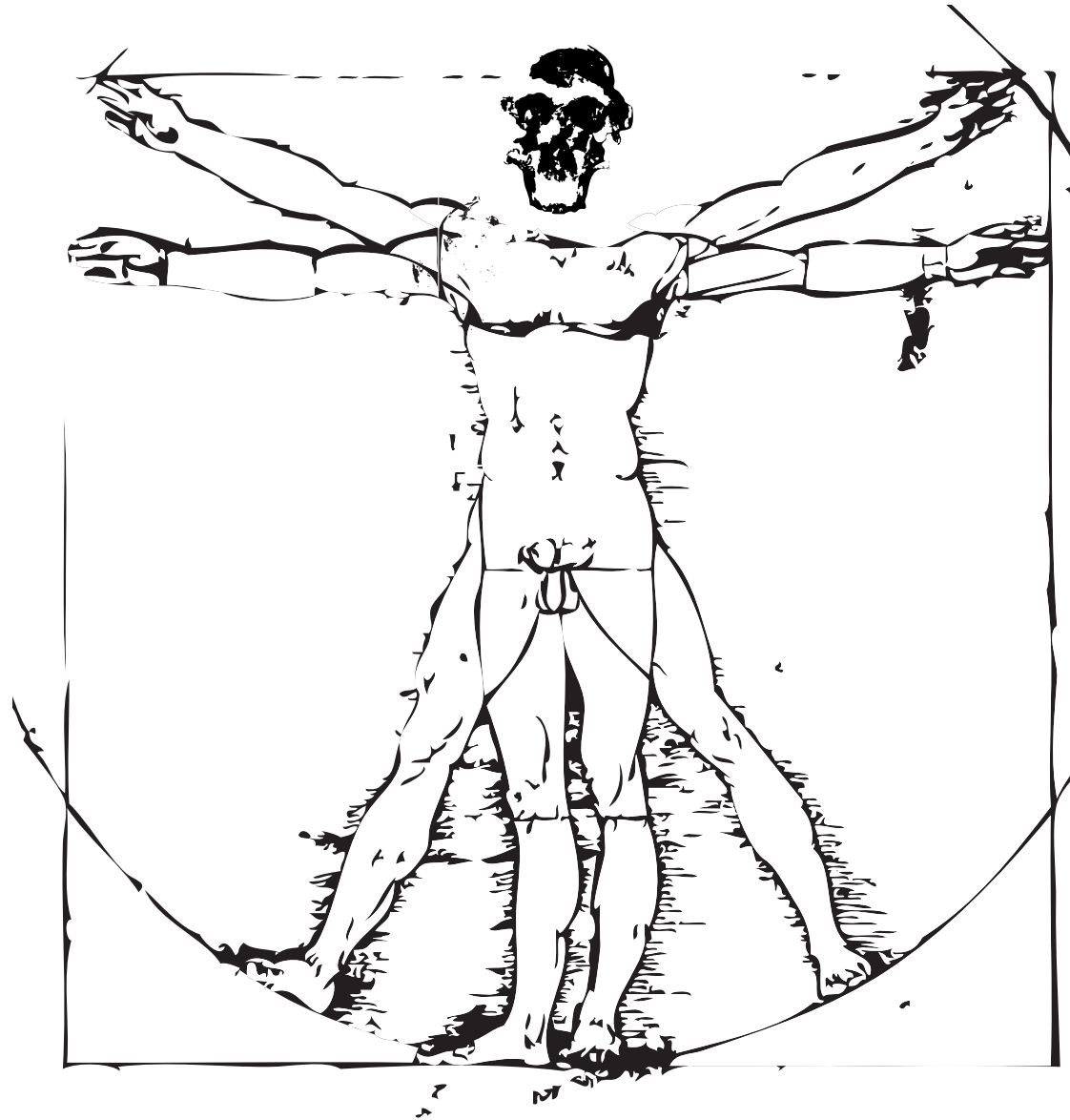
"The very first time he tried this [I] exclaimed with considerable surprise, that [I] now vividly experienced muscle and joint movements

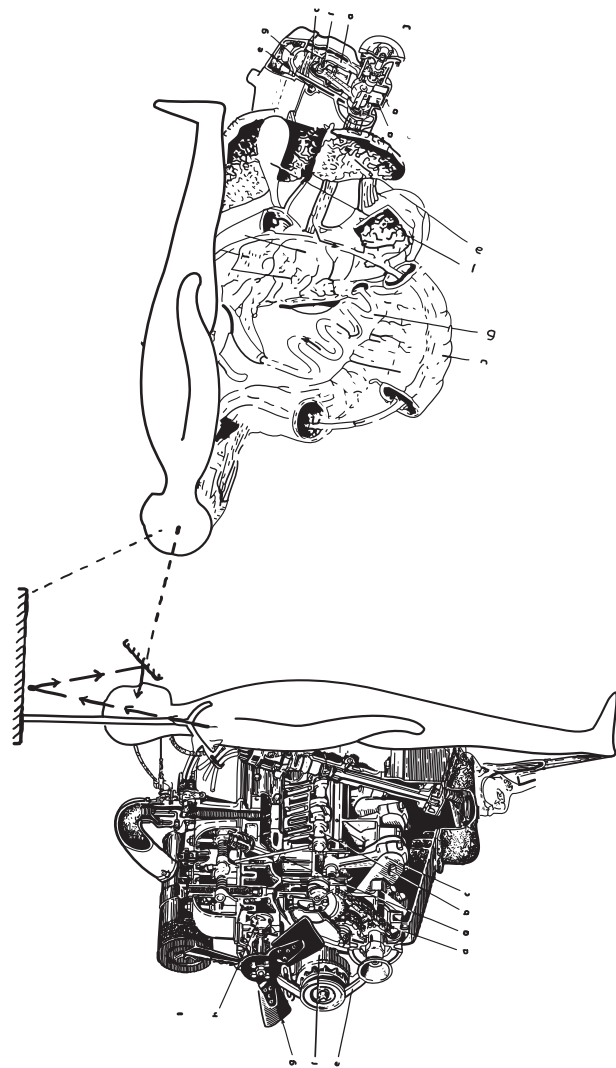
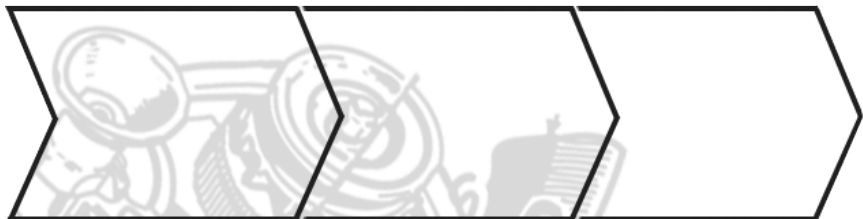
Ramachan-
dran, op.cit.,
s.380.

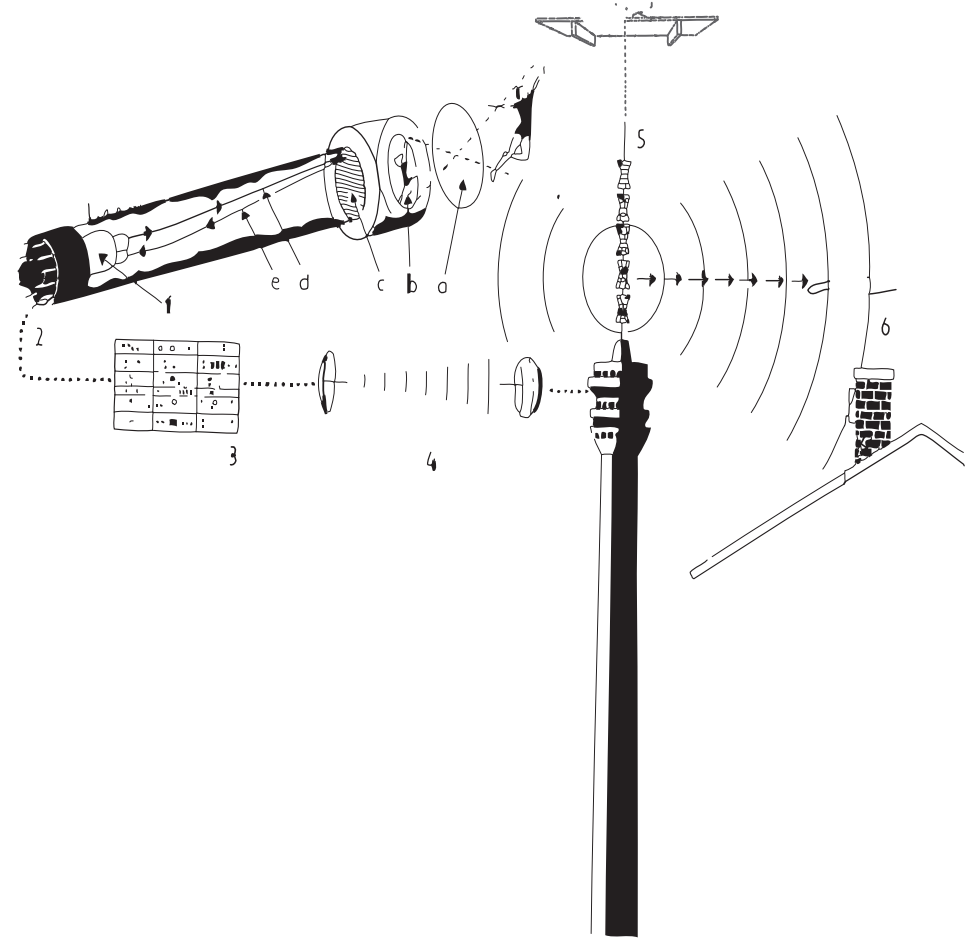
in [my] phantom! [...] much to surprise and delight...”

b.Människan

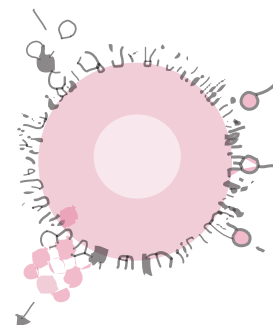
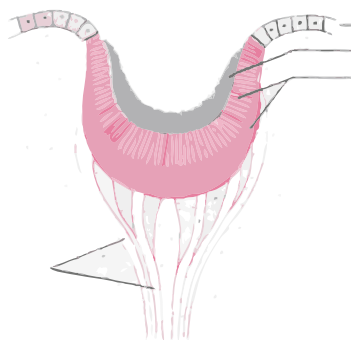
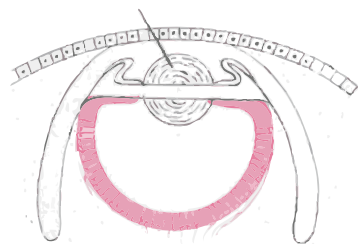
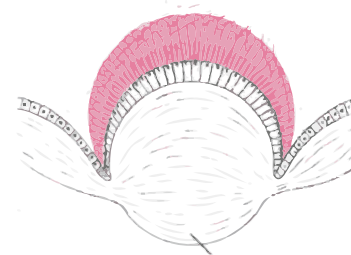
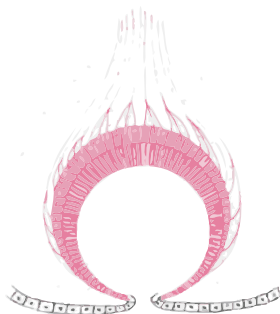
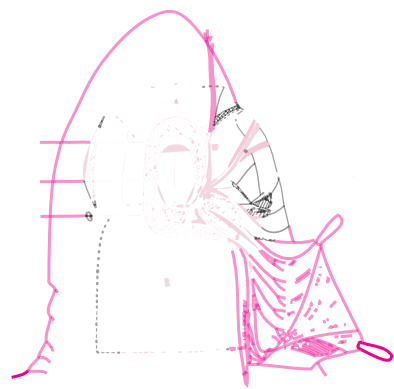

21-1-12 7 v d 16
jag ber att få instämma med föregående arbetare

När man försöker förstå allt som är möjligt med 'psykologi', all subjectivitet, alla teorier om subjectivitet, måste man tänka om. En logisk fantom (händelser måste all 'psykologi', all subjectivitetsteori, tänkas om som en spöke logik). Att blott förklara människan som en motsägelsefull serie definitioner, upprätthåller nämligen fortfarande tanken om människan som orsak till sig själv och till sin egen horisont. Men detta förklarar inte vad vi här har att göra med, eftersom det orsakssammanhang som gett upphov till hennes begrepp självt beror på en synestetisk illusion varigenom hon ständigt hem söker sina egna definitioner. Denna illusion - som principiellt beror på en reduktion av den spöklika varseblivningen till en objektsbaserad sinnlighet (något synligt, något ljudande) - upprätthåller nämligen tanken om en ofrånkomlig identifikation av människan och subjectiviteten. För att emellertid inte begå samma misstag måste vi, vid närmare eftertanke, redan här antyda att vad vi här att göra med är en logik som i varje tänkbart fall lägger grunden till en urledviden tankeformation, det vill säga till figurer, bilder och resonemang som återger en fantom kausalitet.

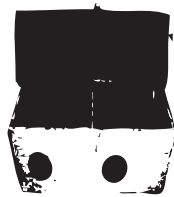
1. Imagine having only one arm.

2. Realize that the human shape is merely a ghost in the body.

Realize that the body can do immensely more than the mind.

3. Put your arms in the box.

SYNAESTHESIA IN PHANTOM LIMBS INDUCED WITH MIRRORS

4. Use your imagination.

5. Feel the asymmetry between your arms.

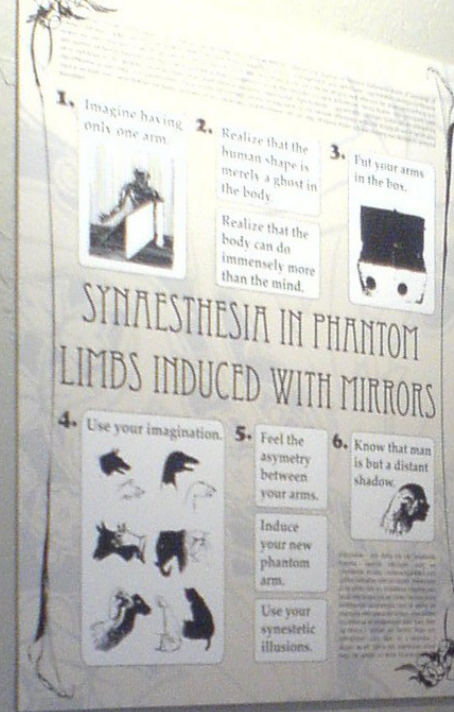
Induce your new phantom arm.

Use your synesthetic illusions.

6. Know that man is but a distant shadow.

Människan - och detta blir vår inledande hypotes - uppstår nämligen som en synestetisk illusion i samma ögonblick som spöket betraktas som ett objekt. Människan är en effekt och en kristallklar hägring, vars orsak inte längre går att tänka i termer av en fortlöpande orsakskedja. Hon är aldrig en strategisk eller planerad verkan, utan istället resultatet av en anakronism som bara låter sig tänkas i termer av brutna linjer och definitioner som skär in i varandra. I djupet av sitt hjärta bär människan också med sig spåren av detta brutna upp- och ned- och fram- och tillbaka.

1. Imagine having only one arm.

2. Realize that the human shape is merely a ghost in the body.

3. Put your arms in the box.

4. Use your imagination.

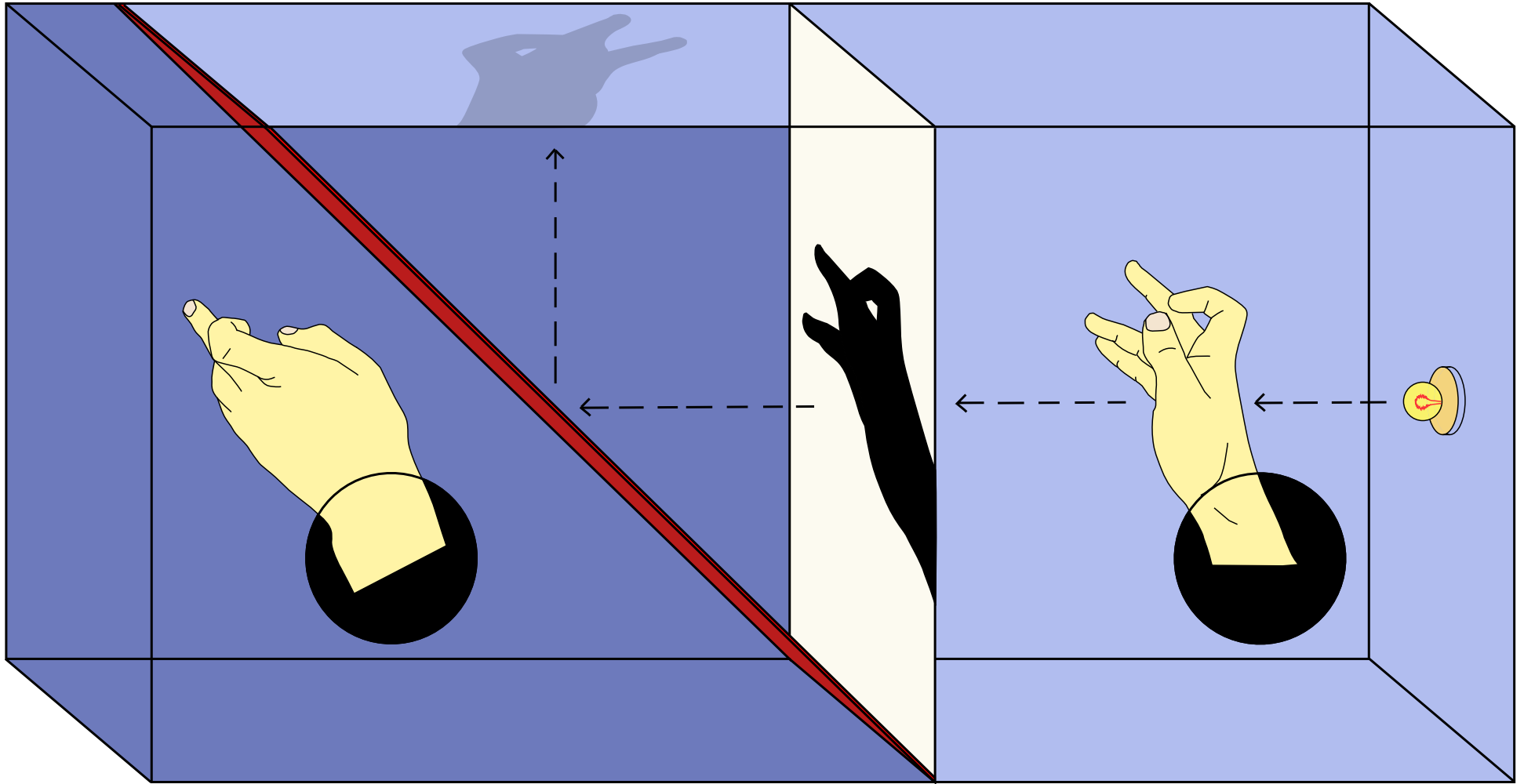
5. Feel the asymmetry between your arms.

6. Know that man is but a distant shadow.

SYNAESTHESIA IN PHANTOM LIMBS INDUCED WITH MIRRORS

Induce your new phantom arm.

Use your synesthetic illusions.

PLASTER CAST OF ECTOPLASMIC HAND

Obtained by Dr. Geley and impossible of reproduction in any other fashion

(Note the breadth of wrist as compared with hand)

“The very first time he tried this [I] exclaimed with considerable surprise, that [I] now vividly experienced muscle and joint movements in [my] phantom! [...] much to surprise and delight...”
(Ramachandran, VS, Rogers och Ramachandran, D, 1996, Synaesthesia in phantom limbs induced with mirrors, s.380.)

Synaesthesia in phantom limbs induced with mirrors

V. S. RAMACHANDRAN AND D. ROGERS-RAMACHANDRAN

Brain and Perception Laboratory 0109, University of California, San Diego, La Jolla, California 92093, U.S.A.

SUMMARY

Although there is a vast clinical literature on phantom limbs, there have been no experimental studies on the effects of visual input on phantom sensations. We introduce an inexpensive new device – a ‘virtual reality box’ – to resurrect the phantom visually to study such inter-sensory effects. A mirror is placed vertically on the table so that the mirror reflection of the patient’s intact hand is ‘superimposed’ on the felt position of the phantom. We used this procedure on ten patients and found the following results.

1. In six patients, when the normal hand was moved, so that the phantom was perceived to move in the mirror, it was also felt to move; i.e. kinesthetic sensations emerged in the phantom. In D.S. this effect occurred even though he had never experienced any movements in the phantom for ten years before we tested him. He found the return of sensations very enjoyable.

2. Repeated practice led to a permanent ‘disappearance’ of the phantom arm in patient D.S. and the hand became telescoped into the stump near the shoulder.

3. Using an optical trick, impossible postures – e.g. extreme hyperextension of the fingers – could be induced visually in the phantom. In one case this was felt as a transient ‘painful tug’ in the phantom.

4. Five patients experienced involuntary painful ‘clenching spasms’ in the phantom hand and in four of them the spasms were relieved when the mirror was used to facilitate ‘opening’ of the phantom hand; opening was not possible without the mirror.

5. In three patients, touching the normal hand evoked precisely localized touch sensations in the phantom. Interestingly, the referral was especially pronounced when the patients actually ‘saw’ their phantom being touched in the mirror. Indeed, in a fourth patient (R.L.) the referral occurred only if he saw his phantom being touched: a curious form of synaesthesia.

These experiments lend themselves readily to imaging studies using PET and fMRI. Taken collectively, they suggest that there is a considerable amount of latent plasticity even in the adult human brain. For example, precisely organized new pathways, bridging the two cerebral hemispheres, can emerge in less than three weeks.

Furthermore, there must be a great deal of back and forth interaction between vision and touch, so that the strictly modular, hierarchical model of the brain that is currently in vogue needs to be replaced with a more dynamic, interactive model, in which ‘re-entrant’ signalling plays the main role.

1. INTRODUCTION

Since the time when they were originally described by Silas Wier-Mitchell (1872), ‘phantom limbs’ have evoked considerable interest and there have been literally hundreds of clinical case studies (Henderson & Smyth 1948; Livingstone 1945; Gronholm 1951; Melzack 1992). There has, however, been an unfortunate tendency within the medical profession to regard them as enigmatic clinical curiosities and, with a few notable exceptions (Teuber *et al.* 1949), almost no systematic psychophysical work has been done on the patients. In this article we will describe several novel experimental approaches to phantom limbs and will argue that they illustrate certain important principles underlying the functional organization and plasticity of the normal human brain (Ramachandran *et al.* 1992; Ramachandran 1993, 1995).

Some patients with phantom limbs experience vivid movements in their phantom. For example, the phantom might attempt to fend off a blow, wave goodbye, break a fall or even shake hands (Rama-

chandran 1994). Many other patients, however, report that the phantom is ‘frozen’ in a specific position and that they cannot generate voluntary movements in it even with intense effort. The reason for these differences is obscure and needs careful investigation. In our own experience, however, at least three factors seem to play a main role.

1. If an arm has been paralysed, as a result of a peripheral nerve lesion, before amputation, then the phantom tends to be ‘paralysed’ as well and tends to occupy the same position as the arm did before amputation. Elsewhere, we have dubbed this phenomenon ‘learned paralysis’ (Ramachandran 1994).

2. Immediately following a non-traumatic surgical amputation (e.g. for a tumour) subjects find they can usually generate voluntary movement in the phantom. With the passage of time, however, this ability is lost in many (but not all) patients.

3. When a phantom is extremely painful – as it sometimes is – the patient finds it difficult to move the arm because even an attempt to generate movements can amplify the pain. This may be analogous to the

120

d. Provisorium

e. Inre svärmar

Om det spektrala orsakssammanhanget

I en svärm förkommer inga hierarkier. Detta ställer till problem för oss, flockdjur som vi är. Svärmen tycks mystisk för oss, trots att den borde vara helt begriplig, omgivna som vi är av svärmiska erfarenheter.

I svärmen svarar alla deltagande individer (de är homunculi) mot "enkla förhållningsregler", och låter sitt beteende relatera direkt till sin omgivande "grannars" beteende.

Detta är gör att mängden av sammanlagda individer (homunculi) möjliggör bästa möjliga beteende till svärmens fördel.

Ingen individ ger upphov till beteendet det uppstår "av sig självt" utan att ha ett själv, dvs. att beteendet endast består av verkan, ej orsak. Detta är motsägelsefullt för människan, och hon producerar därför sin egen orsak, oftast som hennes egen avbild Gud, denna lättillgängliga, orsakande maxihomunculus som gång på gång får ge mening till meningslösa verkningar (t.ex. mirakel).

Problemet som hon stöter på är att svärmiska orsakskomplex är anakronistiska, Det har ingen (svärmens beteende får endast sin "förklaring i efterhand", endast i efterhand kan man visa på att dess be-

teende lett den till mat, till uppvindar, eller skyddat den mot angripare).

Jämför hur en delfin ej kan rå på en svärms försvarsmekanismer ensam, i det att den inte kan urskilja en enda individ, och därför tvingas anta ett svärmiskt beteende, till mycken framgång!

Den enskilda fågeln förhåller sig aldrig till svärmen (utom eventuellt kanske strax innan den ansluter sig), utan till sin närmaste "granne". För att detta skall fungera, måste den dock hela tiden vara omsluten av andra fåglar – att förhålla sig till – varför en svärm alltid sluter sig om sig själv, flyger in i sig själv,

i ett försök att förvandla periferi till icke-periferi. På detta sätt undviker svärmen allt annat än tillfälliga kontakter med icke-svärmen. På detta sätt framstår den för omvärlden som tillfälliga konstruktioner, föränderliga system, Kortvariga anordningar, Kortlivade byggnader, Övergående uppbyggnader, Temporära sammansättningar, Momentana strukturer, Kasuella ritningar, Accidentella planer, Provisoriska påhitt, Blixtsnabba don, Omedelbara redskap, Plötsliga verktyg, Tidsbegränsade hopsättningar, Temporära montage, Tidsbegränsade monteringar, Hastiga uppbyggnader, Öväntade kompositioner, Tvåra

föreningar, Överraskande skapelser, Abrupta tonsättningar, Oförmodade musikstycken, Oförutsedda symfonier, Oväsentliga förslag, Sekundära idéer, Underordnade utkast, Indirekta projekt, Perifera scheman, Marginella system, Obetydliga metoder, Ringa avsikter, Betydelselösa förfaringssätt, Oansenliga tillvägagångssätt, Oviktiga handgrepp, Lindriga förfaranden, Futtiga sätt, Små system, Inte iögonenfallande tekniker. När svärmen omsluter sig själv kan den undvika att periferin existerar mer än tillfälligt, eftersom det då skulle kunna uppstå ett centrum, ett innanför och ett utanför, och en skillnad i beteende av de

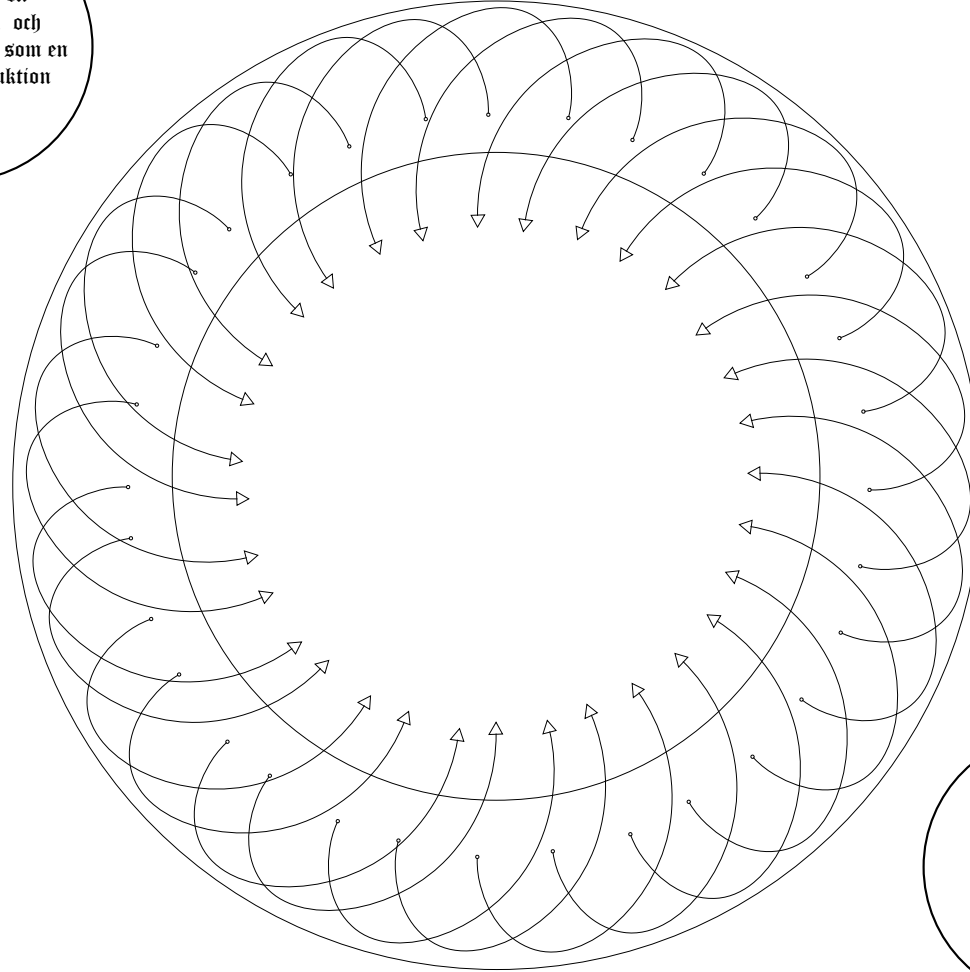
fåglar som befinner sig på de olika platserna. Detta skulle göra svärmen statisk och i princip samma sak som för fåglarna att flyga enskilt, den stora fördelen med svärmen skulle gå förlorad, eftersom hela dess beteende skulle vara ett eko av perifera händelser, och resultatet av ett logiskt orsakskomplex.

Den enskilda fågeln flyr istället denna situation, i en ständig flykt in i svärmen.

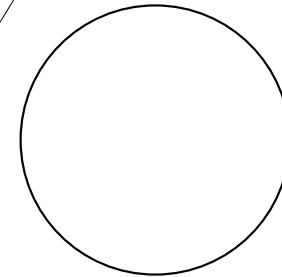

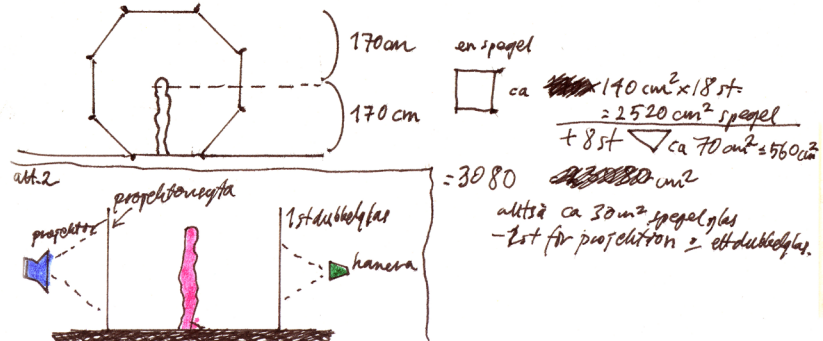
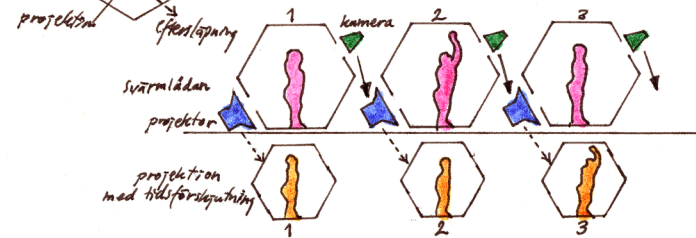
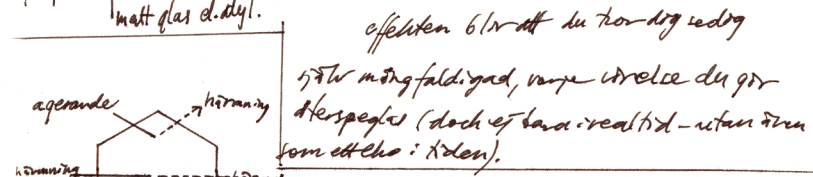
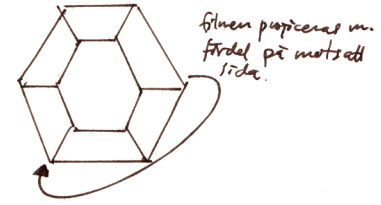
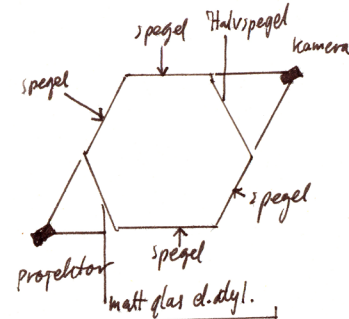
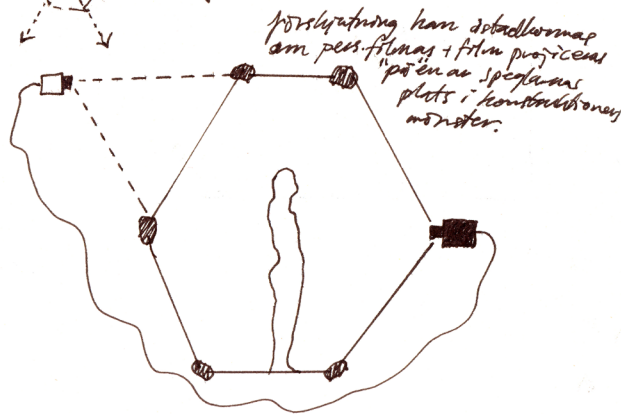
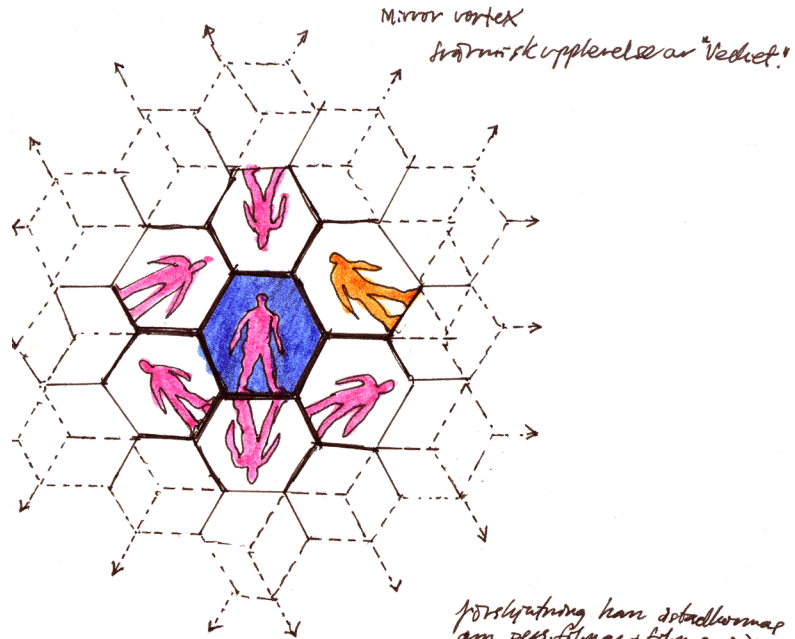
Ett Svärmens Beteende

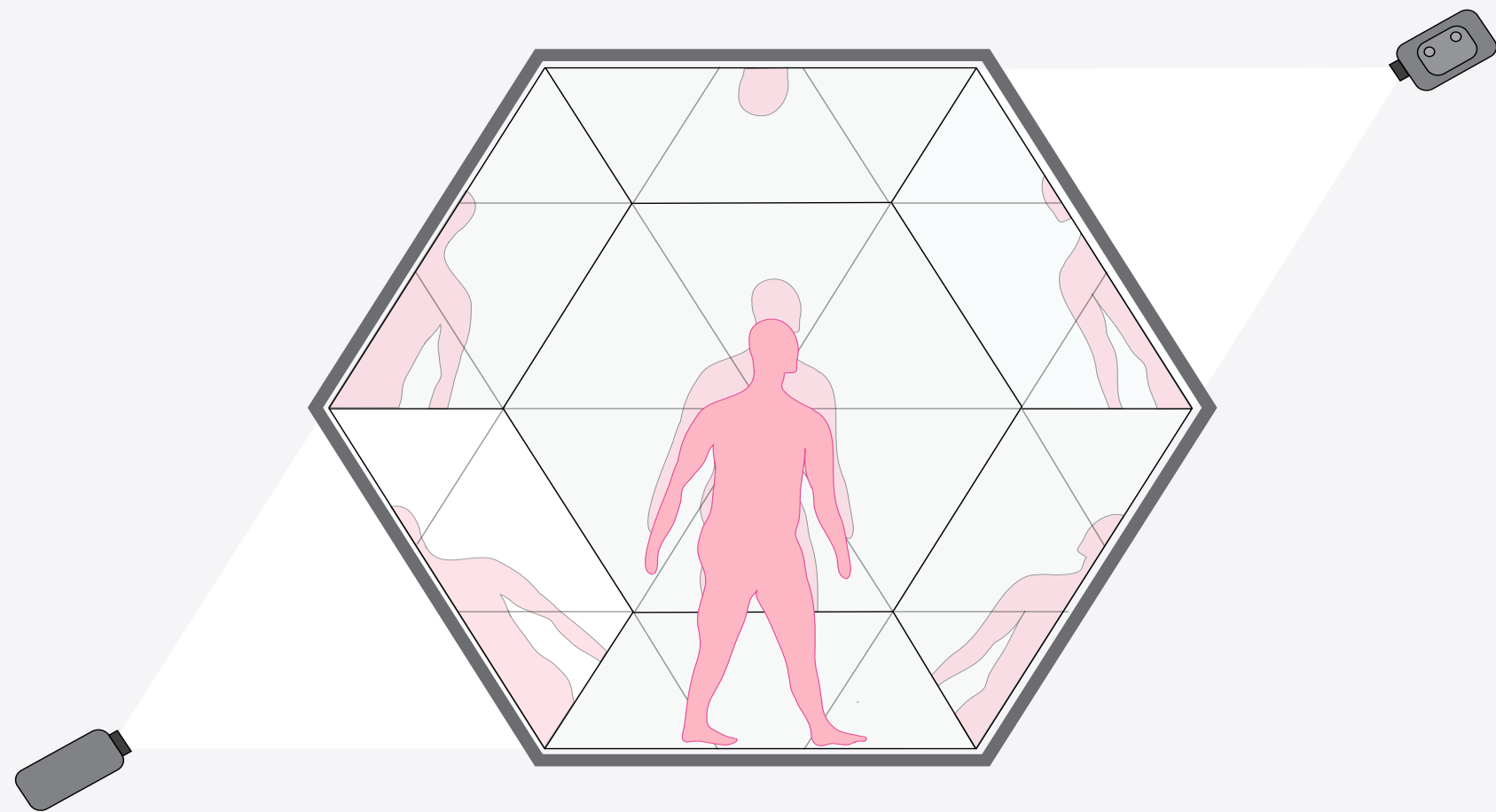
Svärmen har en
undflyende yta, och
framträder endast som en
tillfällig konstruktion

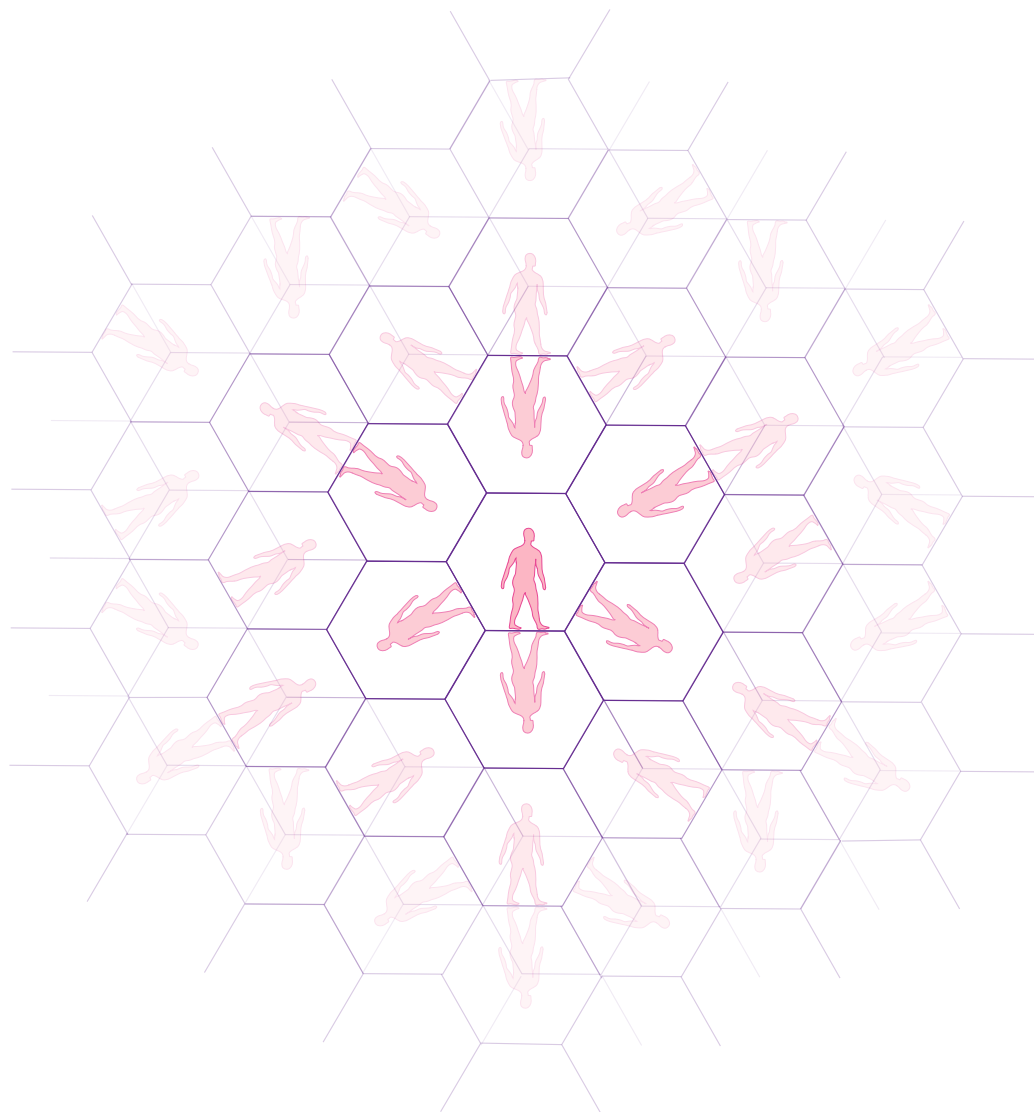

Alla svärmens deltagare
rör sig ständigt innåt emot
svärmens mitt, och är därför
vid dess yta helt tillfälligt.
Väl innanför svärmens
gränser, har deltagarna
endast att ta hänsyn till sina
närmaste granars beteende,
och tar därmed inga egna
initiativ.

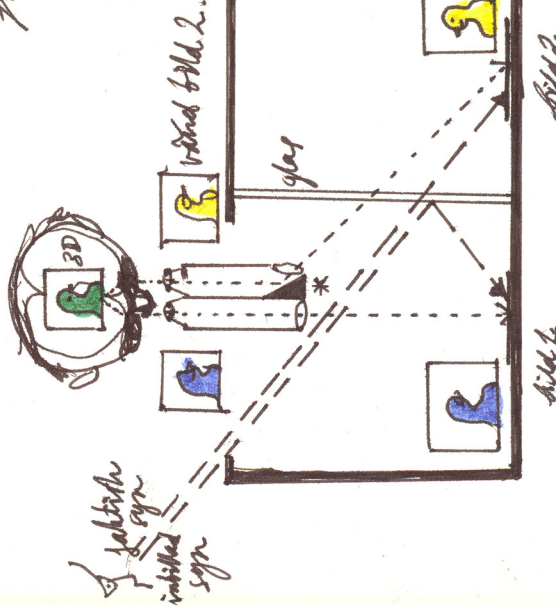
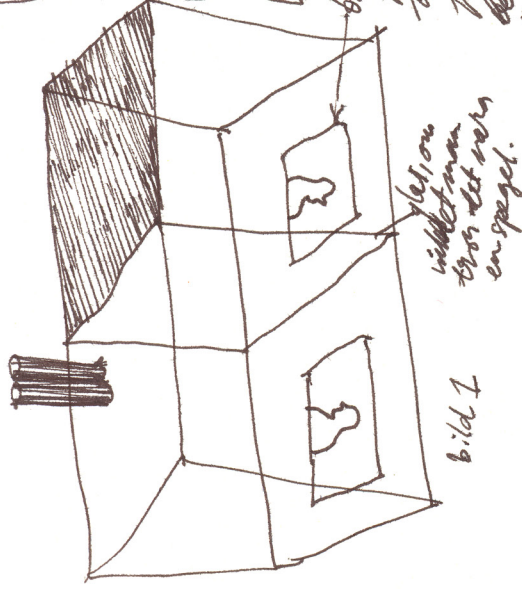

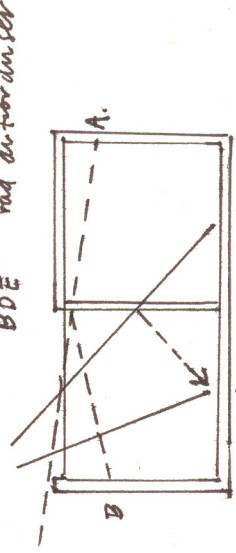

Porträtt fotografiet framstår
som om det vore en fantombild
typisk spegelbild av sig själv
men när det betraktas i
stereoskopet så framträder
det klart som att det är
längre än ett porträttfotografi
personer är närvarande.

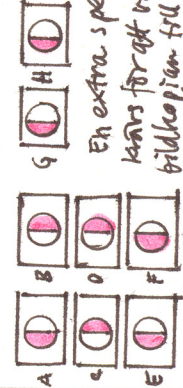
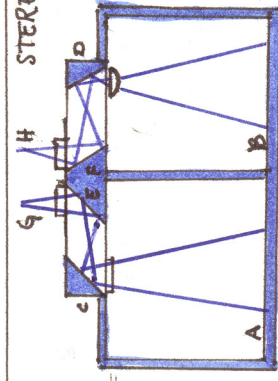

ACB
BDE

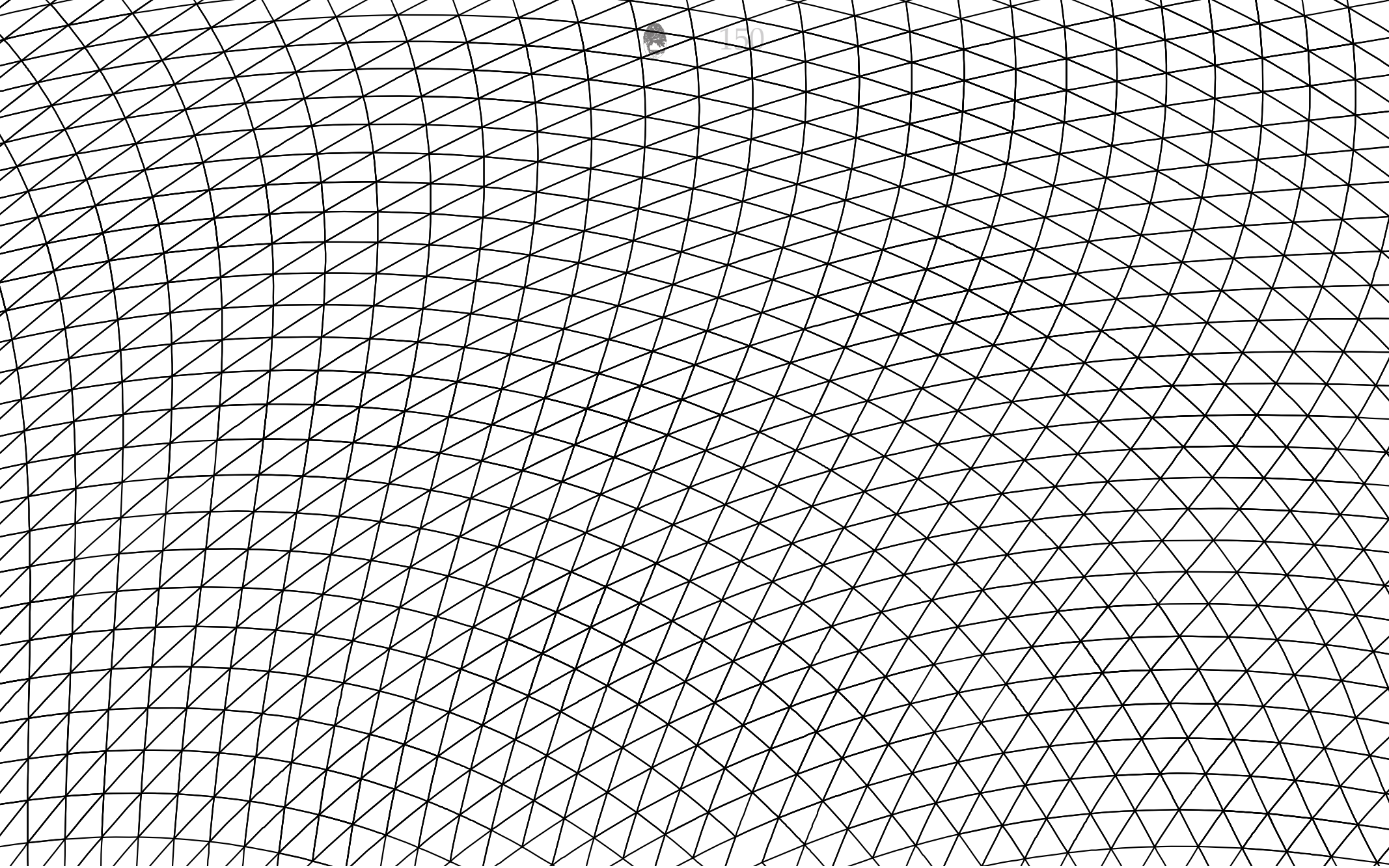

Att inte betraktas egen spegelbild
shall synas i glas, eller en spegelbild
av synsve - måste både de
konstruktörer i synsve beaktning.

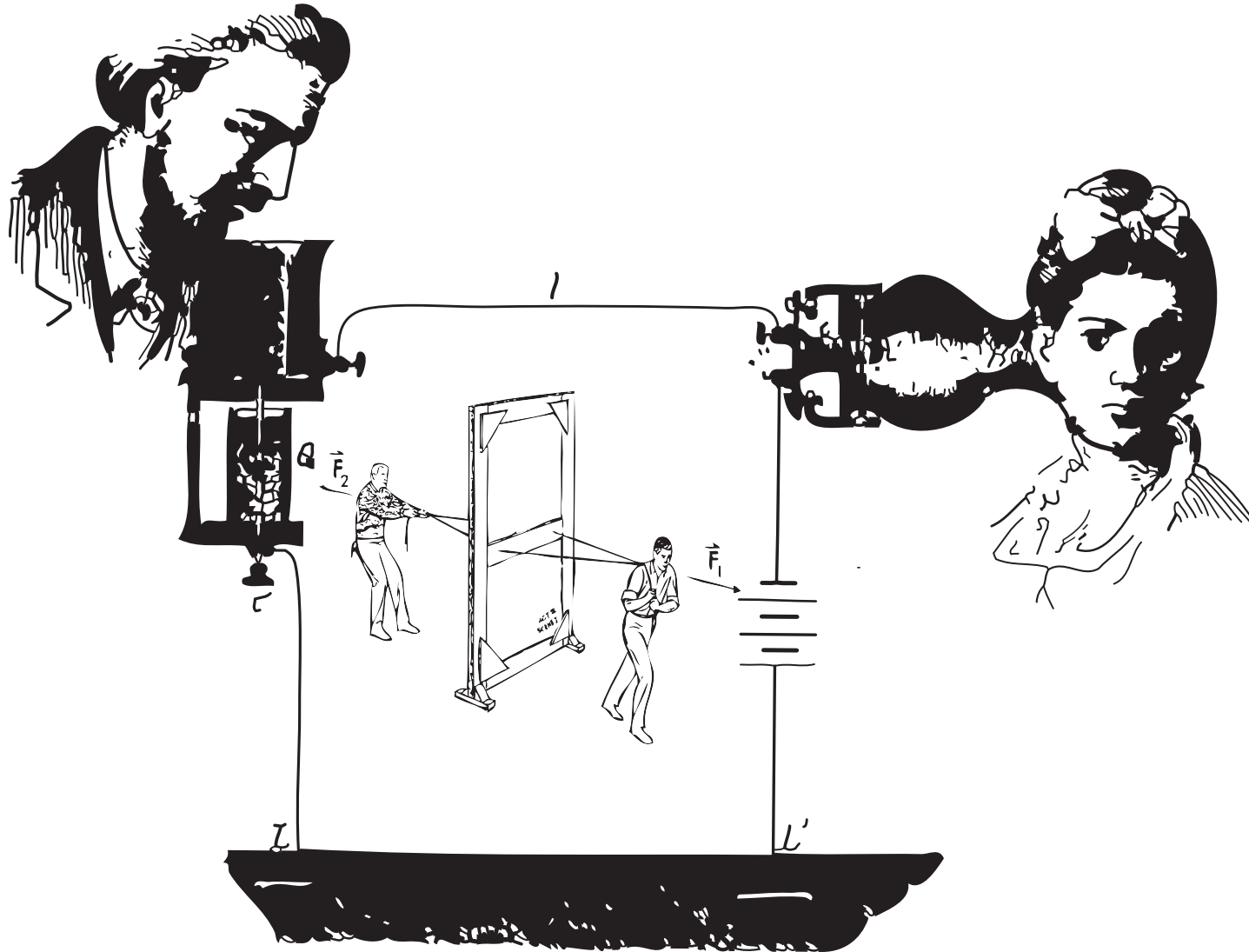
STEREOSCOPE

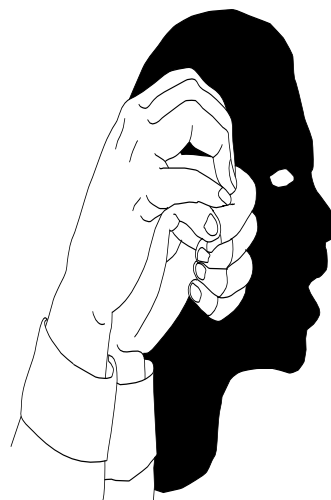
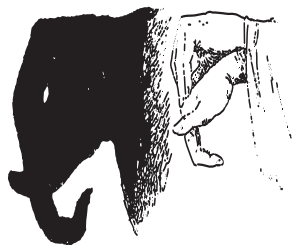
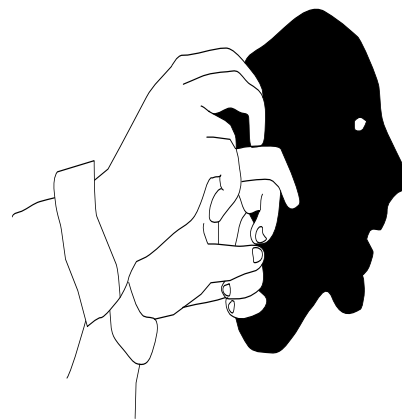

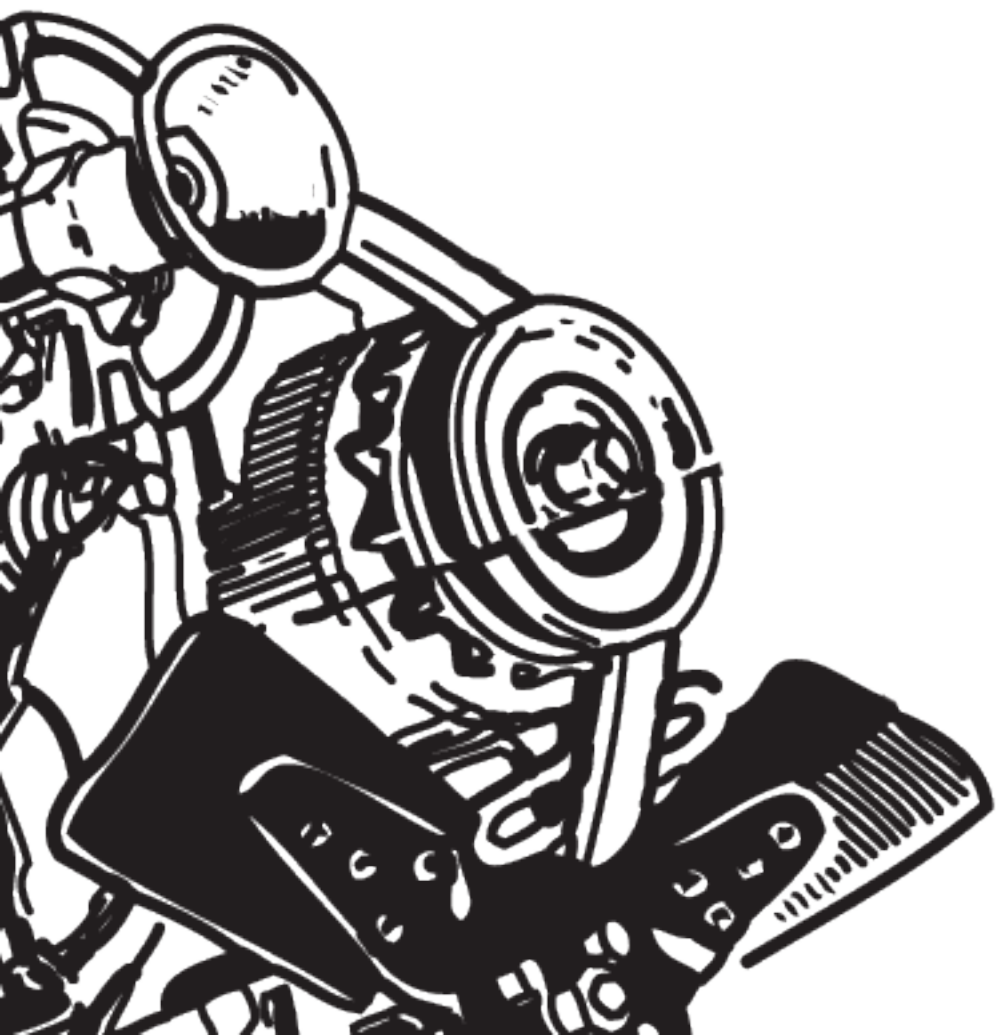
En extra spegling
kvar för att vända
bildkopien till stereo-
scopet.

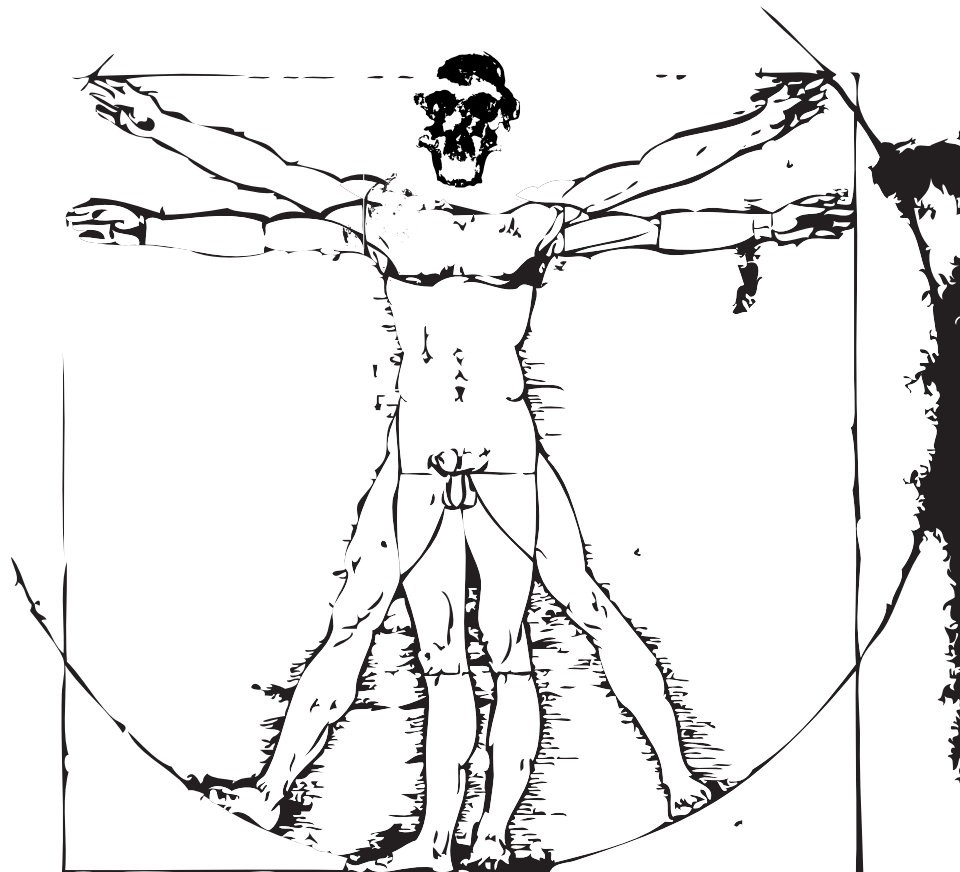
deadline

Lördagen den 27 maj 2006 i rum 208

- ett informellt samtal
om och med
Timothy Crisp
i anslutning till
firandet av Revolutionens
100-års dag

Inbjudna medverkande är dessutom: Karl Marx, Madame Blavatsky, Olof Pettersson, Jenny Mega, Jonathan Habib-Engqist, Anette och Heinz Led, Med flera med flera med

mer info på www.tgb.com, eller ring 070-6822546 och uppge

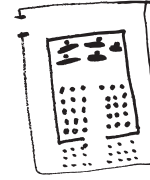
sinnenas leakage

ögat/vecket

tempelum

tillfälliga konstruktioner/ temple of black pearl

fantomagjutningar

i en svärm förekommer inga hierarkier

ramacahndarans ask

meditation/kontemplation

medkänsla/empati

tillfälliga konstruktioner/
temple of black pearl

svärmare

front ikon

ögat miniikon

simulakrum

alice

det svärmiska rummet

skuggspelen

strindbergs spöken

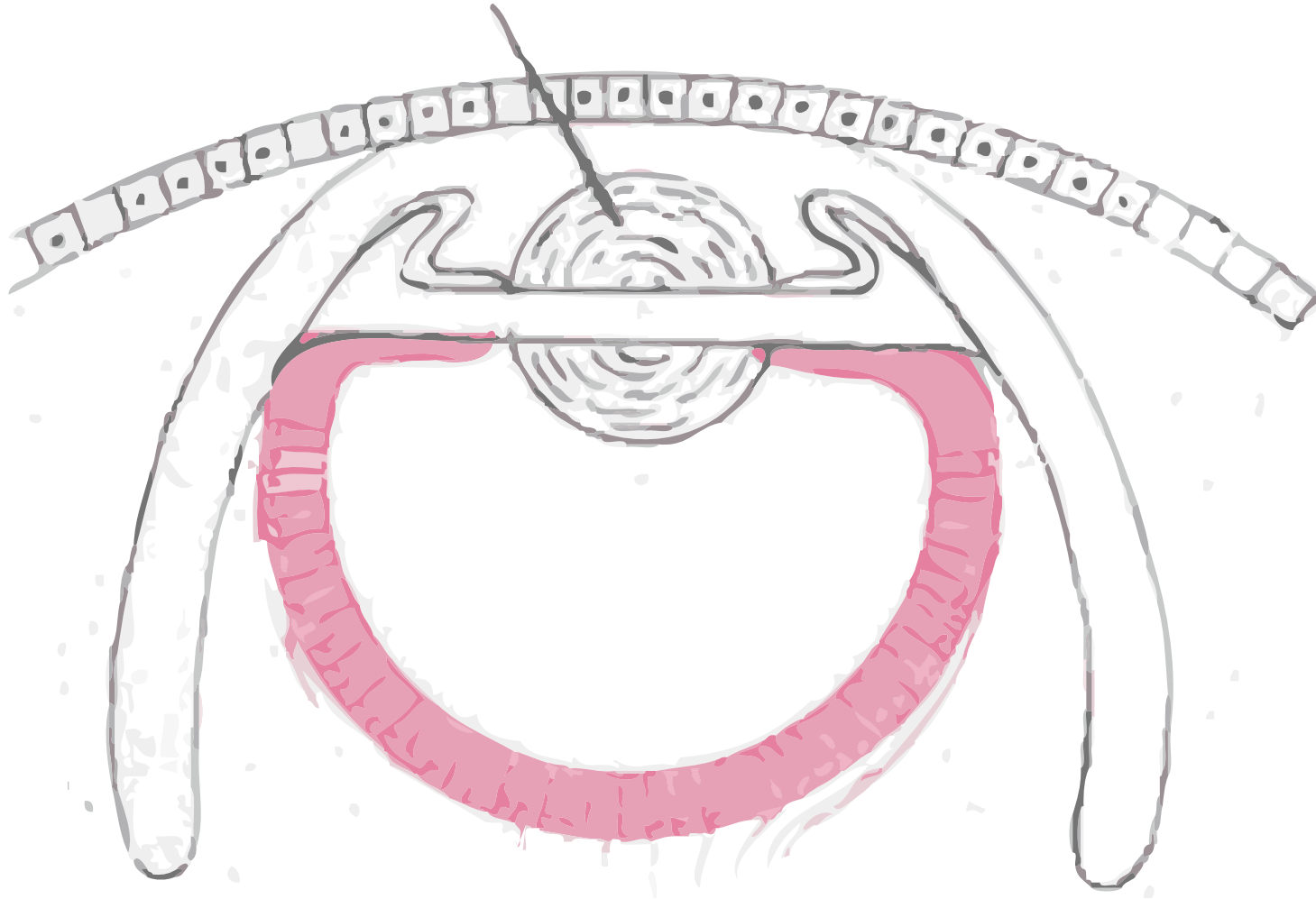

fjärilsdömer

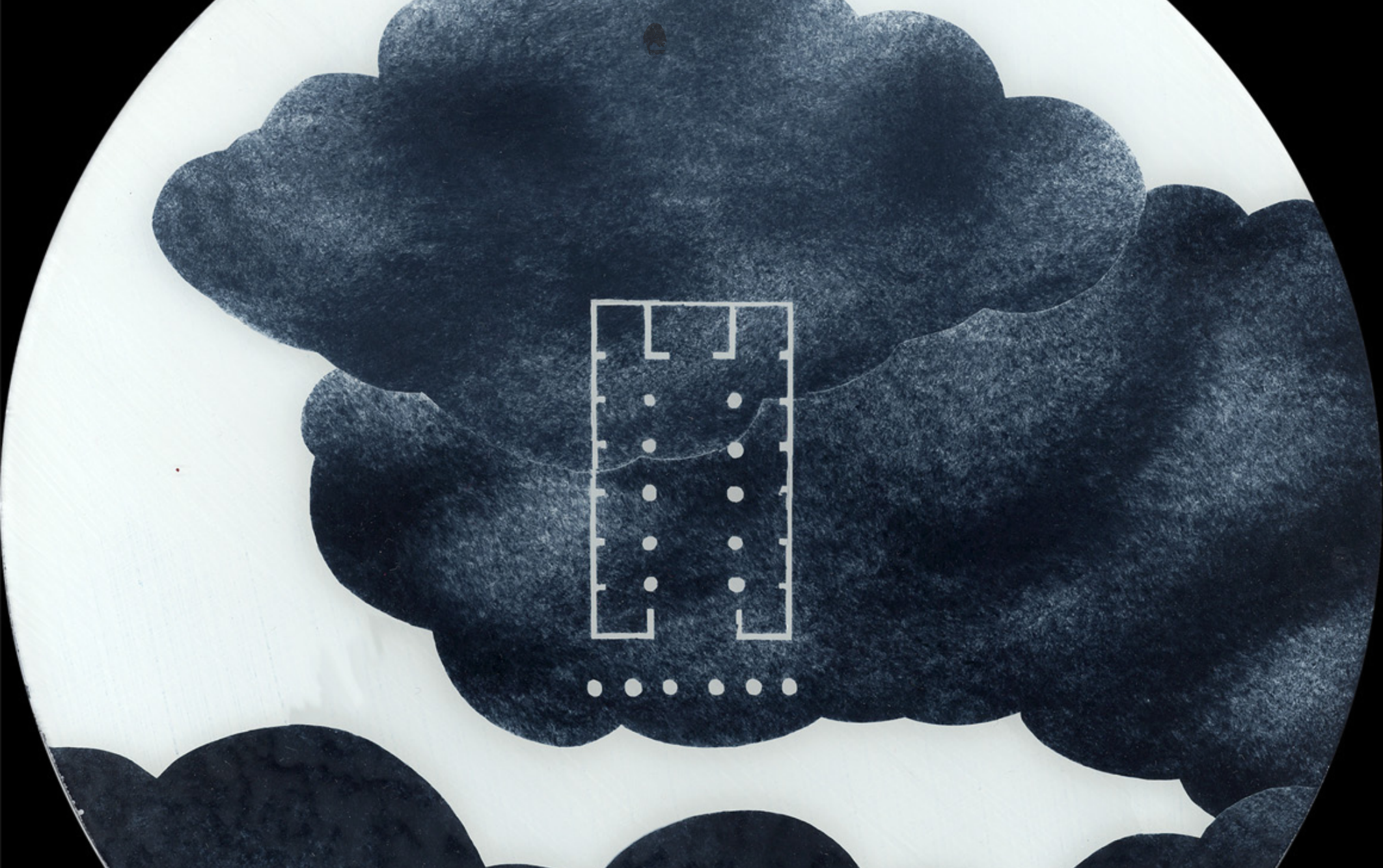

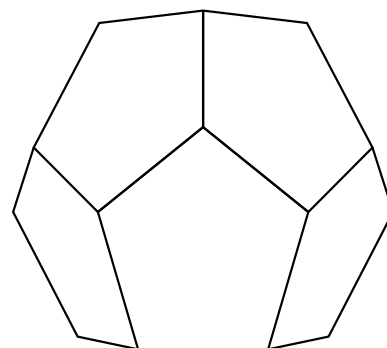
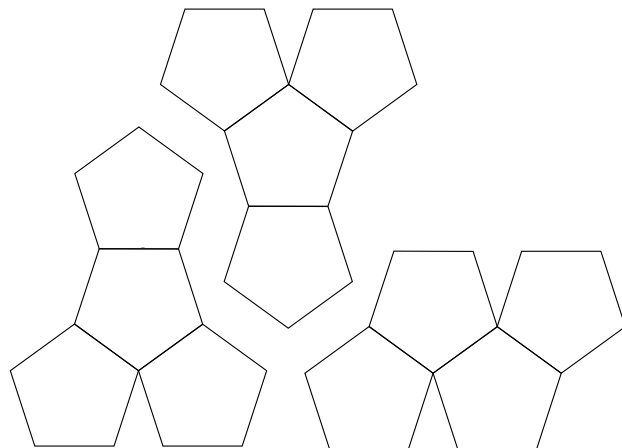
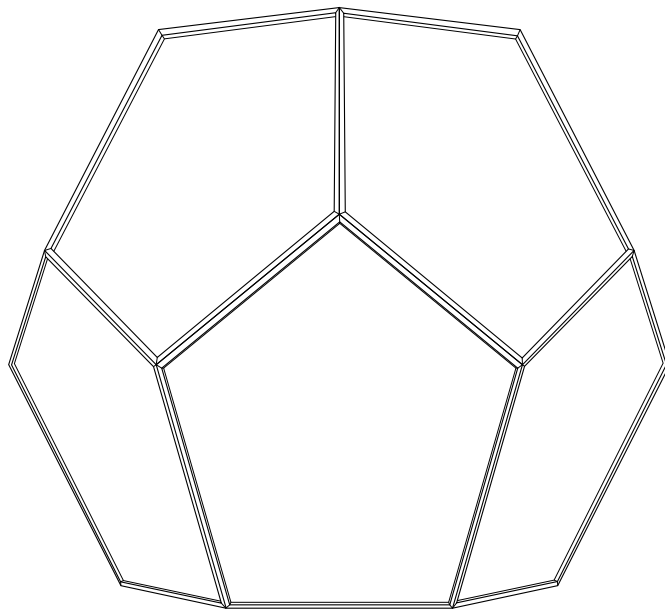
rynkor och veck

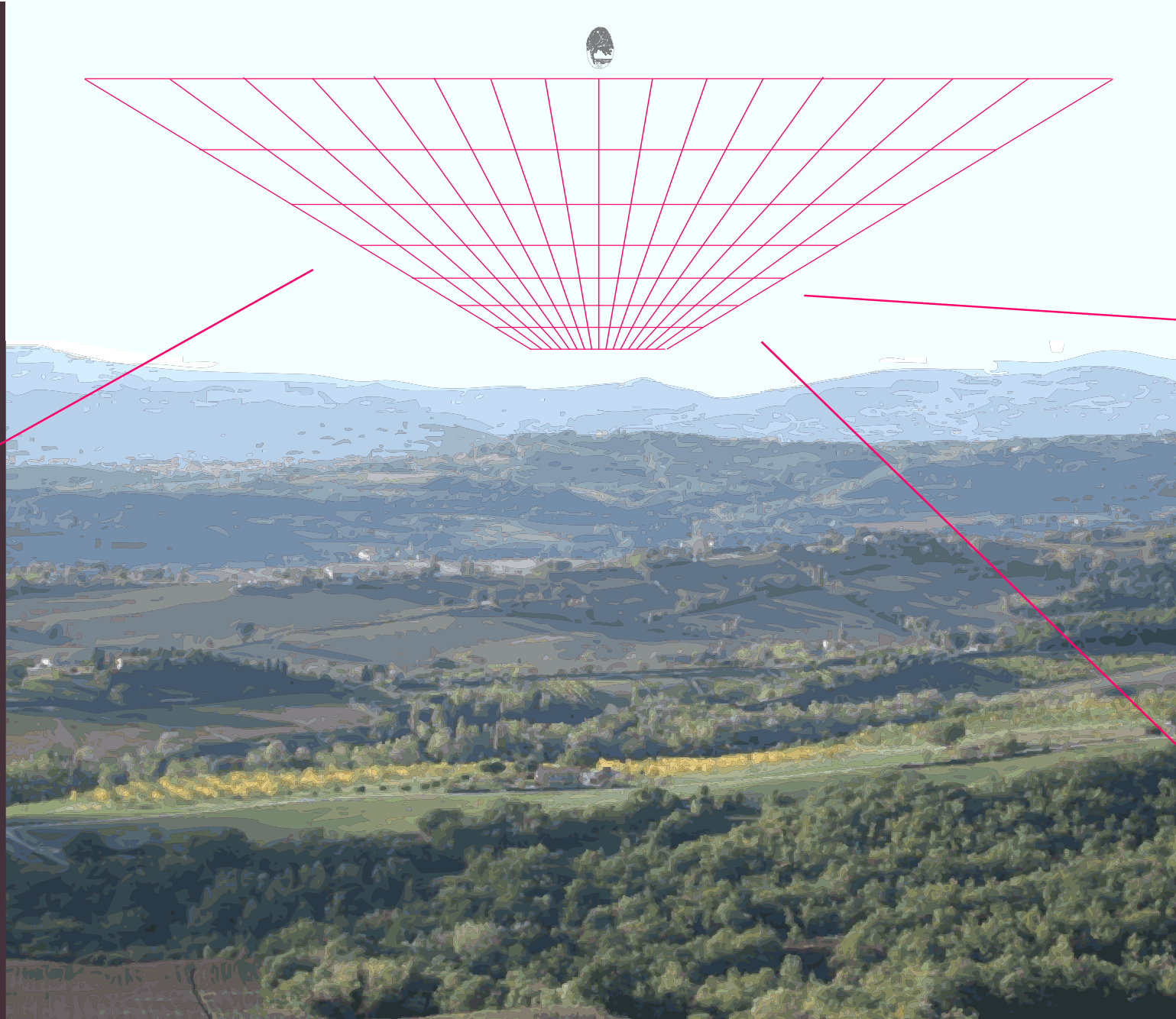

g. Att betrakta

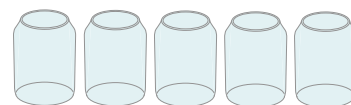

terrestrial templum
 II Being seated
 and Benediction
 and Invocation
 celestial templum
 of the auspicia
 imperitiva
 wing the Signs
 Ex Caelo
 es and Oscines
 Ex Tripudiis
 quadrupedibus
 Ex Diris
 in the Auspices
 the Ceremonial
 Drink of Water
 on by Oblativa
 g the Auspices

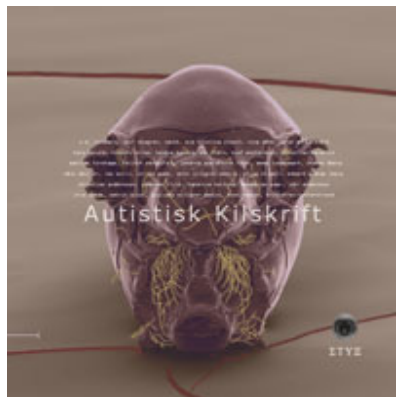
There is a difference between augury and an augury to be made the auspice of the traditional lands of Rome (Varro L. 1, 446 and elsewhere) by the pontifices and not by augures such as a templum (the Servius Aen. 1, 446 and elsewhere) used to the celestial gods and most Optimus Maximus (Festus ep. 64; 2.34). Also they can only be in regnum involving the destiny of Rome (Servius Aen. 1, 446 and elsewhere) taken outside Rome's traditional lands. Regal period, such as in another place, then it is an auspice and not a sign in Britain would fall under "foreign lands" once part of the Roman empire, which was not to the empire were "hostile lands" the US at the time, it would fall under "unknown lands." Since there is no special relationship between the state having been broken, augury is not. Nothing, in fact, can be held sacred (Gaius Institutiones Iustiniana 2, 1, 1) were polluted and thus reverted to the state (Servius Aen. 2, 178), and therefore where auguries had to be made not by the pontifices (Servius Aen. 3.20). Any signs taken today by the pontifices inferes not praepetes, made for augury must be of a religious nature not sent by the Di Manes inferes and not by Jupiter. Note that the signs of Jupiter and therefore a terrestrial sign, but in private auspices other signs well (Nonnius Marcius 528). The explanation regarding private auspices, as both oscines and alites in the edict of edius Figulus, the direction from which the signs have the opposite meaning in private auspices (Gellius 7,6).

h. Glasbitar

Recensioner

[DN 14 dec 2006] "Redan efter några timmars läsning av bild- och textantologin 'Autistisk kilskrift' (Styx förlag 2006), utgiven av nätverket med samma namn, slängs jag över relingen. Efter mig kastas modernismens orsakskedjor och postmodernismens dekonstruktioner, en tanke i taget-bestämmelsen och daltandet med människans dunkel. Plaskande bland bokens energiska ordkaskader och nerviga tekniker letar jag efter något att hålla mig i. Det tar en stund. För hos nätverket Autistisk kilskrifts närmare fyrtio författare och konstnärer syns till en början inga fasta hållpunkter. I deras delir-

iska tankeexperiment har idén om alltings konstruktion skruvats åt så hårt att inte ens det trygga tvivlet kvarstår. Här finns ingenting bestämt att bestämma sig för, respektera eller lägga på minnet. Bara sammansatta och brusmotagande människor med brustna ursprung och oräkneliga dimensioner. Ett deppigt budskap om inte nätverkets mission tycks vara att förvandla blytungt till guld. Inga manifest utan ärende. Till skillnad från postmodernisternas dekonstruktörer söker Autistisk kilskrift den osammanhängande människans specifika logik. Med papper och penna letar man i klustrens mönster efter linjernas läckage och brusets

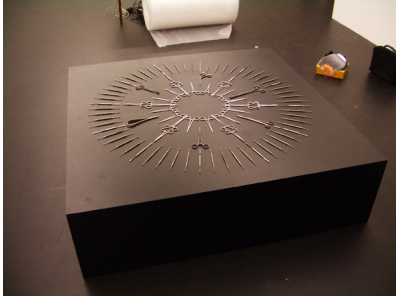
ordnade tillfälligheter. Metoden är den oläsliga autistiska kilskriften med namn efter såväl surrealisternas automatism som anarkisternas tidskrift - och med handen utsträckt mot alla personer med en eller annan funktionsobalans i sina svårdiagnosticerade hjärnor. Gåtornas mångtydiga lösningar och undslippandets jubel räcker långt som syre för svindlande poesi (Christian Andersson och Mattias Forshage) och vackert överlastade filosofiska prosatexter. *Olof Pettersson och Timothy Crisp nöjer sig inte med att förklara människan som ett illusoriskt spöke skapat av andras definitioner. Det*

är spökets stringens man vill åt. Om bokens texter låter mig skymta detta "glasbitarnas oöverlagda samspel" är skärpan svårare att finna i nätverkets konstbilder. På Bel Art Contemporarys utställning förvandlas kilskriftens öppna plats till ett trevande mellanrum med alltför många kraftsiga och konventionella verk. Med några lysande undantag. Som Leif Elggrens teckningar 'Fysiologiska frekvenser'. När han mjukt och medialt lägger sin kulspetspenna mot papperet förstår jag den mänskliga varelse som rörelsen vill framkalla. En människa fast i strukturen och lös i konturen. Leif Elggren nystar upp hennes känseltrådar som tättnar när hon

oroas och tunnas ut när hon lyfter och landar, i sig själv eller i andra. Så tecknar inga spöken. Så ritar bara en person med vetskap om människan som bortförklaringarnas mästare och de goda skälens uppfinnare." /Jessica Kempe

[Konsten.net 12 dec 2006]
"När den ena hälften av Galerie Bel'Art öppnar eget är det med en utställning som inte kan anklagas om att stryka medhårs, men som har desto mer att skänka den noggranne betraktaren. Bakgrunden kan man finna i den något anarkistiskt organiserade verksamhet som bedriva av en växande grupp konstnärer, musiker, filosofer, författare och musiker un-

der namnet Styx förlag. De senaste två åren har projektet "Autistisk kilskrift" kommit att svälla ut till ett helt nätverk bestående av dryga 30-talet deltagare, som tillsammans producerat såväl utställningen som en bok. "Autistisk kilskrift" ger djupa associationer till Fluxus och 60-talets "öppna konst", och man letar (tack och lov) förgäves efter en övergripande curatorisk princip som styrt processen. Här får ett gäng konstnärer från olika generationer tumla om i samma utställningsrum och inom samma pärm, enbart trogna sin egen kreativa förmåga och lusten att uppträda tillsammans med andra. I en tid när ålderssegregationen nått även

djupt in i konstvärlden är detta speciellt glädjande. Därför fungerar exempelvis Johanna Gustafsson Fürsts gips- och tejporcier, Timothy Crisps minimalistiska installation med kirurgiska instrument, Kristoffer Zetterstrands animerade målningar och Leif Elggrens performance-attiraller utmärkt väl under samma tak. Under kommande år står (bland andra) konstnärer som Natalie Sutinen, Stina Stigell och Patrik Qvist på programmet. Det vittnar om en seriös satsning, vilket gör Niklas Belenius galleri till ett välkommet nytillskott i Stockholms konstvärld. Den 25:e november arrangerar galleriet "performancenatt" från och med

kl 14. Läge för ännu fler oväntade möten, kan man anta. (Adress: Ulrikagatan 13)" /Anders Olofsson

Projektet

Projektet, Tracing Ghost in the Body (TGB), är ett KU-medel finansierat forskningsprojekt med syftet att på experimentell och teoretisk väg utarbeta metoder för att skapa erfarenheter av kroppens inskränkning och möjlighet - genom att utforska relationen mellan den egna kroppen och det kroppsfrämmande. Projektet har bedrivits under det senaste åren och har kommit till uttryck i ett flertal sammanhang, som utställningar, performance/uppläsningar och artiklar.

Syftet med projektet (TGB) var ursprungligen att sammanställa en serie uttryck som inom olika discipliner faller tillbaka på en grundläggande frågeställning om kroppens gräns och dess möjliga förskjutningar. Tanken var å ena sidan att utifrån dessa olika uttryck utarbeta ett antal performativa experiment för att undersöka möjligheten att i respektive fall åstadkomma en erfarenhet av ett kroppsfrämmande föremål som en del av den egna kroppen. Parallellt med dessa mer praktiska ändamål var tanken att å andra sidan att utforska det teoretiska ramverk som konstituerar bilden av kroppen och kroppens gränser.

Som ett exempel på vad projektet har kommit att handla om kan nämnas våra försök att på ett principiellt begreppsligt plan omvandla och expandera Ramachandrans neurobiologiska forskning om fantomsmärtor för att åstadkomma ett experiment som framkalla känsel i t.ex. vingar, svans och navelsträng. Hans metod att via en optisk illusion återkalla känslan i en saknad kroppsdel, går nämligen på ett övergripande teoretiskt plan att överföra på allting som en gång (fysiskt, mytologisk, kulturellt) varit en del av den kroppsliga föreställningen.

Projektet (TGB) har också kommit att beröra ett flertal liknande klassiska, samt-

da och visionära idéer om kroppen inskränkning och möjlighet. Det teoretiska arbetet har resulterat i ett antal metodologiska verktyg för att vidare kunna tematisera denna gräns och för att ifrågasätt de bilder och föreställningar av kroppen som på ett implicit plan ligger nedärvt i vårt språk. Genom att jämföra hur kroppens begrepp har kommit till uttryck i en samtida debatt med funderingar från andra epoker har vi lyckats spåra upp sprickor och anomalier i bilden av kroppen, ur vilka ett annat begrepp om kroppen har sprungit. Vi har på så sätt också kunnat blotlägga olika plan, eller lager av föreställningar

om kroppen som reflekterar olika möjlighetsbetingelser. Dessa lager har för det mesta en kronologisk prägel, det vill säga att en viss epok motsvarar en viss föreställningar, men detta är inte alltid fallet. En kartläggning av dessa lager, visar nämligen att även vår samtida bild av kroppen och kroppens gränser, bygger på en, i många falloreflekterad, anhopning av motsägelsefulla föreställningar som gemensamt genomlysta utgör vad vi kallar kropp.

Tanken med en sådan teoretisk och experimentell verksamhet är också att på ett konstnärligt plan kasta ett annat ljus över en aktuell problematik med kopplingar

till frågeställningar inom bioteknik, neurobiologi och cybernetik, men även till numera utdaterade föreställningar och metoder där denna problematik kom till uttryck.

(CDC, DOE, FMS, HPCC, NTIS, SEL, USCODE, CISE, SIRC, CIM, ISN, DJC, SGC, 1997, Whitewater, MOD, York, plutonium, William Gates, clone, BATF, SGDN, 312, NB, CBM, CTP, Sardine, SBIRS, SGDN, ADIU, DEADBEEF, IDP, IDF, Halibut, 3B2, BITNET, COSMOS, DATTA, E911, FCIC, HTCIA, IACIS, UT/RUS, JANET, JICC, 868, GCHQ, DITSA, SORT, AMEMB, NSG, HIC, EDI, SAS, SBS, UDT, GOE, DOE, GEO, af-satcom, CQB, NVD, Coun-

ter Terrorism Security, Rapid Reaction, Corporate ARC, S.E.T. Team, MP5k, DREC, DEVGRP, DF, DSD, FDM, GRU, LRTS, SIGDEV, ASIO, Lebed, ICE, NRO, Lexis-Nexis, NSCT, SCIF, FLiR, Lacrosse, Flashbangs, basement, data-haven, black-bag, TEMPSET, Goodwin, rebels, ID, MD5, IDEA, Blackbird, plutonium, Texas, jihad, SDI, Uzi, Fort Meade, supercomputer, bullion, 3, Blackmednet, Propaganda, ABC, Satellite phones, Planet-1, card, b9, fraud, assassinate, virus, anarchy, rogue, mailbomb, 888, Chelsea, Coderpunks, TRW, remailers, replay, redheads, RX-7, explicit, FLAME, Competitor, EO, Chan, Alouette, executive, Event Security, Mace, Cap-

Stun, Compsec 97, LLC, DERA, Mavricks, Metahackers, ^?, Steve Case, Tools, Telex, Corporation, Wackenhut, EO, Wackendude, mol, Hillal, GGL, CTU, botux, Counterterrorism, spies, eavesdropping, debugging, interception, COCOT, cryptanalysis, nuclear, FBI, Panama, fissionable, Sears Tower, NORAD, Delta, DSD, BVD, 1984, Flintlock, cybercash, government, hate, speedbump, Egret, Iris, Hollyhock, Jasmine, Juile, Vinnell, B.D.M., Sphinx, Stephanie, espionage, PI, TSCI, industrial intelligence, H.N.P., Juiliett Class, Fetish, Yobie, CTP, CATO, Phon-e, Chicago Posse, l0ck, spook keywords, PLA, FIS, MSW, Spyderco, UOP, SSCI,

NIMA, MOIS, SVR, SIN, advisors, SAP, OAU, Force, SEAL, virtual, Dolch, secure shell, screws, BlackOps, Area51, SABC, garbage, market, beef, Stego, unclassified, utopia, orthodox, Alica, SHA, Global, gorilla, Bob, Pseudonyms, MITM, Gray Data, VLSI, mega, Leitrim, GSG-9, 22nd SAS, GEOS, EADA, BBE, STEP, Echelon, Dictionary, MD2, MD4, MDA, Hackers, Encryption, Espionage, USDOJ, NSA, CIA, S/Key, SSL, FBI, Secret, Harvard, 1080H, SWS, Asset, Satellite imagery, force, Cypherpunks, HRT, DIA, USCOI, CID, BOP, FINCEN, FLETC, NIJ, ACC, AFSPC, BMDO, NAVWAN, illuminati, president, freedom, cocaine, \$, Roswell, ESN,

COS, E.T., credit, Indigo, wire transfer, e-cash, Bubba the Love Sponge, Digicash, zip, SWAT, Information Warfare, Offensive Information Warfare, Intiso, r00t, lock picking, Beyond Hope, csystems, passwd, 2600 Magazine, Ionosphere, Mole, Keyhole, Kilderkin, Artichoke, Badger, Cornflower, Daisy, IRS, GRU, RUOP, GSS, NSP, SRI, Ronco, Armani, BOSS, Chobetsu, FBIS, BND, LUK, Cohiba, Soros, Standford, niche, 51, H&K, USP, ^, sardine, bank, EUB, Lynch, 414, Face, Pixar, IRIDE, eternity server, Skytel, Yukon, Templeton, M72750, Salsa, 7, Blowfish, Gorelick, Glock, Ft. Meade, press-release, Macintosh Internet Security, Macintosh Fire-

walls, Unix Security, VIP, Masuda, Forte, AT, GIGN, Exxon Shell, CQB, CONUS, CTU, RCMP, GRU, SASR, MF, VHF, UHF, SHF, SASP, WANK, Colonel, domestic disruption, smuggle, 15kg, Military Intelligence, Scully, Flame, Infowar, Bubba, Freeh, Archives, MYK, 747,777, 767, MI5, 737, MI6, 757, Kh-11, Shayet-13, SADMS, Spetznaz, NACSI, PSAC, PTT, RFI, SIGDASYS, TDM. SUKLO, SUSLO, TELINT, TEXTA. ELF, LF, National Information Infrastructure, InfoSec, Reno, Compsec, Computer, Nike, Atlas, Delta, TWA, Kiwi, PGP 2.6.2., PGP 5.0i, PGP 5.1, siliconpimp, nitrate, Pretoria, M-14, enigma, Bletchley Park, Clandestine, nkvd, argus,

NRL, RL, NAVWCWPNS, NSW, USAFA, AHPCRC, ARPA, LABLINK, USACIL, USCG, NRC, Ortega, PPP, crypto-anarchy, AT&T, SGI, SUN, MCI, Blacknet, Middleman, KLM, PEM, RSA, Perl-RSA, MSNBC, bet, AOL, AOL TOS, CIS, CBOT, AIMSX, STARLAN, penrep, racal, OTP, OSS, Blowpipe, CCS, GSA, Kilo Class, squib, primacord, PFS, Aladdin, chameleon man, Hutsul, CESID, Bess, rail gun, Peering, 17, pink noise, CRA, M.P.R.I., top secret, Mossberg, 50BMG, Macintosh Security, Pornstars, AVN, Playboy, Anonymous, Sex, chaining, codes, Nuclear, 20, Privacy, Information Terrorism, Terrorism Defensive Information, Defense,

Protection, SIG, sweep, Medco, TRD, TDR, sweeping, TELINT, Audiotel, quiche, DES, 1*, NATIA, NATOA, sneakers, counterintelligence, industrial, Recce, 707, CIO, NOCS, Halcon, Duress, RAID, Psyops, grom, D-11, SERT, VIP, Reflection, Spoke, Talent, Trump, FX, FXR, IMF, POCSAG, Covert Video, ReMOB, LEETAC, UTU, VNET, BRLO, BZ, CANSLO, CBNRC, CIDA, JAVA, Active X, rhost, rhosts, SETA, Amherst, Broadside, Capricorn, Gamma, Gori-zont, Guppy, RSP, Becker, Nerd, fangs, Austin, Comirex, GPMG, Speakeasy, humint, GEODSS, Security, Police, sniper, PPS, ASIS, ASLET, TSCM, Security Consulting, High Security,

Security Evaluation, Electronic Surveillance, MI-17, Service, USSS, Defcon, Military, White House, Undercover, NCCS, Mayfly, PGP, SISDE, FSB, BfV, IB, frog-legs, JITEM, SADF, advise, TUSA, HoHoCon, SISMI, SONANGOL, Flu, &, Loin, PGP 5.53, EG&G, AIEWS, AMW, WORM, MP5K-SD, 1071, SORO, M5, ANC, zone, SBI, DSS, S.A.I.C., Minox, Keyhole, SAR, Rand, stakeout, ninja, ASIS, ISA, EOD, Oscor, Merlin, NTT, SL-1, Rolm, TIE, Submarine, Locks, loch, Ingram Mac-10, sigvoice, ssa, E.O.D., SEMTEX, subversives, SLIP, toad, fish, data havens, unix, c, a, b, d, the, Elvis, Sundevil, jack, Investigation, ISACA, NCSA, spook words, Veri-

sign, Secure, TDYC, W3, CUD, CdC, Weekly World News, Zen, World Domination, Dead, GRU, Terrorism, Firewalls, Secure Internet Connections, ISS, Passwords, DefCon V, Tie-fighter, PBX, SLI, NTT, MSCJ, MIT, 69, RIT, Time, MSEE, Cable, UKUSA, veggie, 3848, Morwenstow, Consul, Oratory, Pine Gap, Menwith, Mantis, UNCPCJ, CFC, DREO, CDA, DRA, SHAPE, SACLANT, BECCA, DCJFTE, HALO, HAHO, FKS, USP, PCS, NRO, Red Cell, Glock 26, snuffle, Patel, package, ISI, INR, INS, Virii, CCC, Black-listed 411, Internet Underground, XS4ALL, Retinal, Fetish, Waihopai, INFOSEC, Information Security, Information Warfare, IW,

IS, WINGS, cdi, DynCorp,
UXO, Ti, THAAD, package,
chosen, PRIME, SURVIAC,
Wireless, CSE, Embassy,
ETA, Porno, Fax, finks, Fax
encryption, white noise,
Yakima, Sugar Grove,
Cowboy, Gist, 8182, Gatt,
Platform, 1911, Geraldton.)